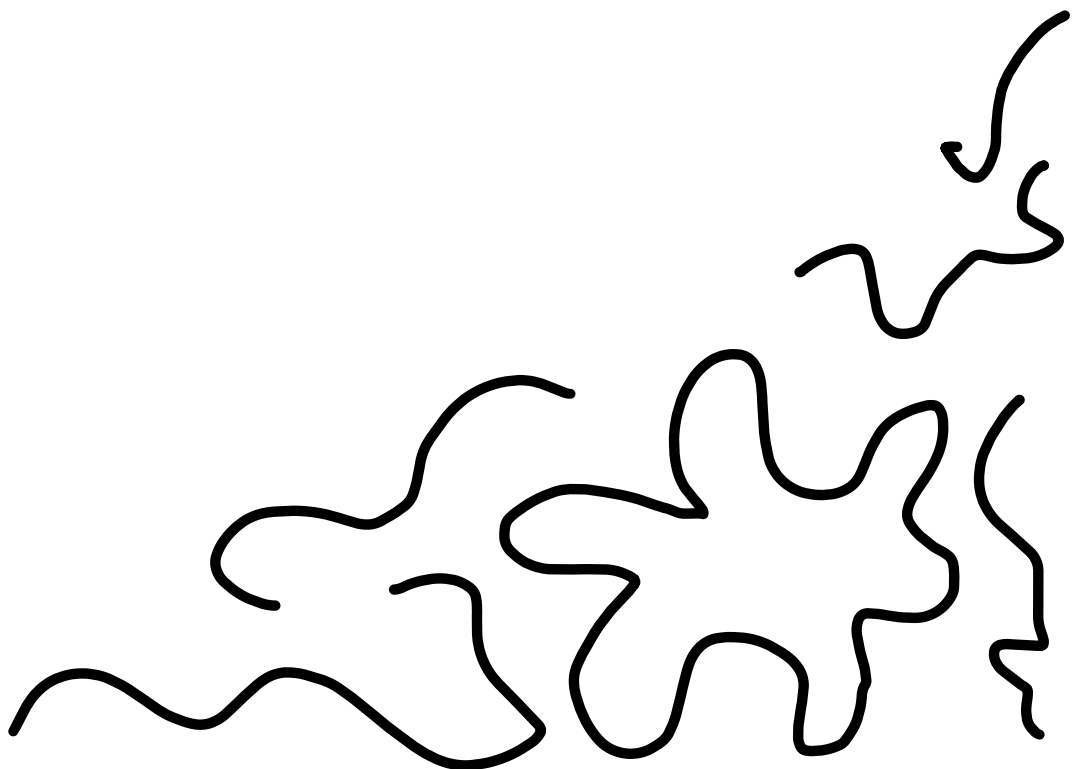

Författarfröplantor

Distansgrupp för 13–19-åringar

Antologi 2023–2024

Lärare Katja von Wendt

Innehåll

Dikt av Alicia Solitander	3
Text av Eva Sundberg	4
Dikter av Sigrid Lundqvist	5
<i>Välkommen till helvetet</i> av Alva TjÄru	8
<i>girlhood</i> och <i>TELOS</i> av Jessica Rehn	10
<i>Legenden om häxan Virrel</i> av Evangelina Frisk.....	17
<i>En juninatt för alltid</i> av Rebecka Mellgren	24
<i>Förbannelsen</i> av Anna-Karin Nordell	41
Tack!.....	87

Dikt av Alicia Solitander

Det viner genom mörger
då de går där genom bergen
upp och ner och hit och dit
och ingen har någon aptit
de virrar vidare på måfå
tittande upp i det blå så
vad gör de mörne där?
kanske plockar de bara bär?

Då de traskar över bron
så tappar Vym ena skon
och Pym säger hur
kan du bete dig som ett djur?
Vym ber om förlåtelse
men inte ger Pym Vym förståelse
för om Vym ska vara djur
så ska Pym minsann vara sur

Nu går de in i grottan
och Vym letar efter pottan
för nu måste hon på toa
men sura Pym hör ugglan hoa
hon hoppar upp i famnen
och glömmer alla namnen
för Pym var nog en stackare
som mistogs för en rackare
de faller in i stenen
och kvar finns bara benen

Text av Eva Sundberg

Hans hand var som lava när han kände på mig under kjolen.

Min kropp var iskall av obehag. Jag hade ju sagt att allt var okej, men varför kändes det inte så?

Jag kände hans andetag över min nacke, jag hade rysningar. Min mage gjorde ont, jag kommer att spy. Hans händer brände när de rörde min kropp. Jag ville bort.

Men alla andra gjorde ju också sånt här, det är nog bara jag som överdriver.

Hans händer tog tag i min arm när jag försökte dra mig bort. Han lät inte mig gå, han höll mig fast. Jag var fången och viljan att kämpa gav upp. Min kropp lydde mig inte och jag sjönk till marken. Han slet av mig mina kläder och rörde min kropp på sätt ingen borde göra. Han rörde mig och blåliga märken följde hans händer när de oförsiktiga slet över mitt skinn.

Min kropp flöt iväg från mig och allting värkte. Jag försökte protestera, skrika på hjälp men inga ord kom ut. Min mun var full av sandpapper och min hals torr som öknen. Det var svårt att andas alla andetag, de skar i bröstet som knivar.

Men plötsligt är allt tyst. Hans händer har lämnat min kropp.

Men hans beröringar är inte bortglömda. Min kropp är full av märken.

Han försvann med en del av mig jag aldrig kommer få tillbaka.

Dikter av Sigrid Lundqvist

våld är högljutt
ett skott som avlossas in i en skalle
ett "pang" och öron som ringer
revben som krossas under en byggnad,
ett barn som jämrar sig på ett sjukhusgolv
skriket av hans mor
som skaver i öronen av soldater som avrättar henne
men våld är tyst
våld vill inte kommentera, inte avbryta, inte se på
skakar bara på huvudet, lägger på luren
tittar bara tillbaka och rycker på axlarna
våld har på sig kostym och skriver på, en miljon hit, en miljon dit
definierar självförsvaret

vad är det vi håller på med?

här skulle världen kunna ta slut
men det låter jag den inte

i arton minusgrader gick vi,
från järnvägstorget till riksdagen
tågade vi
människor hörde, såg på
jag har inte länge levat
men allting brinner i mig som en skogsbrand
fattar eld på alla som går förbi
och där i kylan brann vi, skrek vi
kärleken är vacker, jo
men det är den som gör att vi strider som mest
krigar ensamma mot stridsvagnar
på ett annat land
våra hjärtan står i lågor

mitt hjärta slutar inte slå
och då gör jag inte det heller

till en fågelunge

jag sträckte mina stora händer mot dig,
dina fjädrar tilltuslade, förskräckta
då flaxade dina vingar och slet iväg din kropp
i marsmånad, då snön inte än hunnit smälta
solen gjorde det hon kunde den dagen
så mycket större än dig var jag,
en uggle,
ett rovdjur
det klart, jag skulle ha vetat
ditt liv är fyllt av skräck,
att du inte såg skillnaden
är inte ditt fel

Välkommen till helvetet av Alva TjÄru

Välkommen till helvetet!

Eller kanske inte helvetet för oss två. Fast vi påstår att vi vill härifrån, stället kommer snart att ta kål på oss. Vi kan lika gärna ignorera dem som torteras här.

Ignorera de arga rösterna. De vill att vi ska lyssna till deras klagomål. "Sluta förstöra naturen", "Behandla alla med respekt". Patetiskt. De trodde att de kunde ändra världen. Men se nu vad som hände. Nu står de där och skriker sig hesa i helvetet.

Ta fram din kamera nu. Börja filma. Det här blir spännande. Se nu hur de slåss! Rätt åt honom. Jag hörde att han hade försökt nånting med den andres flickvän. Hon tillhör ju honom, hur kan någon tänka sig att så mycket som ens titta på henne. Du fick en bra video ser jag. Nu går vi vidare.

Ser du dem som står där borta, isolerade från alla andra? De är inte som vi, de tillhör inte oss. De är inte kristna, de kommer inte härifrån. Se på dem! Står där isolerade. Men vad kan vi göra åt saken.

Ta ett djupt andetag och håll för näsan. Den stickande lukten som får dina ögon att tåras är blekmedel och hårfärg. Och gråten du hör är bara från dem som färgat sitt hår så många gånger att det börjat falla av och vittra sönder. Om det inte faller av självmant, så slits det ut ur deras hårbottnar. Se där ligger ju en klump med neonrosa hår. Hur kan man ens vilja ha den färgen på håret. Vilja sticka ut ifrån mängden.

Nu kan du pusta ut. Men slut dina ögon istället. Du vill inte se de där förfärliga homosexuella. Eller de bisexuella eller vad de nu har hittat på för nya ord. Sak samma, inte vet jag vad de vill att vi kallar dem. Det spelar ändå ingen roll. Just nu sitter de mitt emot sin familj som envist frågar om de har hittat en flickvän eller pojkvän och om de har slutat upp med det där tramset om att vara kär i någon av samma kön. Jag uppmuntrar dig att skrika några väl utvalda och genomtänkta svordomar eller skällsord åt dem.

Nej, just det ja. Nu kommer vi till dem som påstår att de inte längre är en hon utan nu helt plötsligt är en han och han som vill vara en hon. Där längre bort kan du kanske se någon som påstår att de inte är en kvinna eller man. Deras straff är att vara förvirrade. Eftersom det är det som de är. Se nu hur de går omkring och inte har någon aning om hur världen fungerar.

Hoppas att du inte snubblar över någon kroppsdel. De tillhör dem som skadade sig själv när de var vid liv. Hur kunde de göra så mot sina kroppar? Helt sjuka i huvudet. Instabila vrak som trodde att de var speciella.

Göm alla dina ägodelar nu. Se dig inte omkring. Ignorera deras böner. De gjorde det här mot sig själva. De som sitter lite längre bort är de hemlösa. Det är deras eget fel att det blev så här. Så deras straff är det samma som när de levde. De förtjänar inte heller någon hjälp. De som försöker prata med dig är alkoholisterna. Såklart att man kan festa lite på helgerna, men under veckorna går helt enkelt inte för sig. De är ju beroende. Klarar de inte av ett liv som alla andra? Nu är deras straff att inte ha tillgång till droger eller alkohol. Arma missbrukare, belastar samhället.

Har du kanske för mycket saliv i munnen? Om du har det så föreslår jag att du spottar framför den där unga kvinnan som står där helt naken. Eller på henne. Vem vet, kanske hon tycker om det. Jag har hört talas om hur många hon har varit med. Usch, vilken hora. Nu är hennes straff att stå där. Hon ville ju uppenbarligen att alla skulle få se hennes kropp. Så nu står hon där och döms av alla.

Hoppas du tyckte att denna lilla rundtur i helvetet var underhållande. Kom gärna tillbaka! Men inte som någon av dem. Det ska vi verkligen inte hoppas att du gör. Adjö!

girlhood och *TELOS* av Jessica Rehn

girlhood

när jag föddes sa min mamma att jag hade de mjukaste händer
hon någonsin sett.

som maskrosfjun eller vatten,

så mjukt att man kan glida igenom det.

med åren blev mina ben längre och mitt hår mörkare
men mina händer var mjuka mjuka.

de kupade ansikten och ringade in ord på papper

de tog emot smekningar och omfamningar.

med åren var det inte bara mina ben som växte
och mina händer tog emot ett annat par.

större och hårdare.

som mark eller berg,

så hårt att när det faller över en kan man inget annat än skrika.

för mina händer var mjuka mjuka.

när de försökte slåss gled de bara igenom.

när jag föddes sa min mamma att jag hade de mjukaste händer
hon någonsin sett.
som bladet av en bok eller ett andetag.
jag läste många böcker under åren.
sittande i knät på en vuxen,
bladen framför mig och ett varmt andetag mot min kind.
jag växte och behövde snart inget knä att sitta i för att kunna läsa,
drakar och prinsar följde efter mina steg.
det är verkligheten jag jagar med svärd.
det är till den jag förlorar.
jag älskar att läsa men gör det för mycket.
om fotosyntes och självständighet och cirkelns radie.
bladen förstörs framför mina ögon,
papper har aldrig varit särskilt bra på att ta emot tårar.
den enda som flåsar i nacken på mig är jag själv.
vilken nytta är det att ha mjuka händer
när de inte kan bära allting som ges till dem?

när jag föddes sa min mamma att jag hade de mjukaste händer
hon någonsin sett.
som en ros eller strå av en fjäder.
fjädrar som jag hittade på stranden eller vid torget,
glänsande trots den smutsiga gatan.
jag drog dem mot min hud, kände det lena.
det har gått år men jag försöker fortfarande känna den sortens lena,
när jag nu drar andra strån över min hud.
mina läppar färgas röda som rosor,
mina kinder likaså.
mina ögonbryn är inte glänsande som fjädrarna på torget.
det är bara jag som kan se vad mina mjuka händer förvandlats till,
klor.
de sliter sönder mitt ansikte varje gång jag tittar i spegeln.

TELOS

När solen letar sig högst upp på himlens blå kant, när bina surrar i tjocka klungor runt de frodiga växterna utanför sovrumsfönstret och havet breder ut sig i en oändlig skiva av glittrande blått, letar de sig till sofforna i skuggan av vinrankorna.

Dionysos får fram två glas ur tomma intet, och vinet som rinner nerför Ariadnes strupe är den sötaste, mest lena vätskan hon någonsin druckit. Hon slås av samma tanke varje gång hon sväljer Dionysos vin.

Ariadnes lockar har klibbat sig fast i pannan, kinderna känns heta och lemmarna en aning slöa. Hon sträcker på sig där hon ligger, sluter ögonen och ser endast flimmer av orange ljus bakom stängda ögonlock, solen som letar sig in genom buskaget. Dionysos röst är en ljuv fläkt mot hennes kind, en lockande viskning i hennes öra. Hon lyssnar medan han berättar för henne om de krig som utkämpas på fält på andra sidan havet, så avlägset från där hon befinner sig nu, på ön Naxos, som gömmer försvunna Ariadne, hon som rest sig efter Theseus förräderi och nu står rakryggad med en gud vid sin sida. Hennes överlevnad är en hemlighet, hennes triumfer likaså.

“Ni människor,” Dionysos skakar på huvudet där han halvligger i soffan, en ton av stilla tillgivenhet i hans röst när han vänder sig mot Ariadne, “så mycket onödig tragedi. Vilket slöseri.”

Ariadne drar på munnen, fortfarande med ögonen halvt slutna. “Det är inte vårt fel, inte allt i varje fall. Vi klättrar upp för nya grenar av tragedi varje dag, vi kan inte hjälpa det, men fröet planterades av Pandora, som inte kunde lägga band på sig själv och öppnade asken trots order från gudarna om att inte göra det.”

Dionysos drar upp sig på kuddarna och tar en klunk vin utan att släppa Ariadnes blick. Hettan är överallt nu. När han sänker glaset ler han, som om han håller tillbaka en hemlighet.

“Ah, ljuva Pandora,” Dionysos ögon är som ametister, som lust, “berätta för mig, min kära Ariadne, hur lyder hennes historia?”

Ariadne lägger huvudet på sned. Dionysos leker med henne, hon kan känna igen hans illmarighet, det slöa rycket i hans mungipa. Hon följer med, låter sig själv dras in i hans dans.

“Pandora,” börjar Ariadne, “den skapade människan. Hon fick en gåva av gudarna, en ask som hon aldrig fick öppna. Men Pandora, trots att hon hade allt man kunde önska sig, kunde inte motstå frestelsen och öppnade locket. Det som hon släppte ut i världen var all sjukdom och tragedi, all sorg och smärta...när Pandora lyckades stänga locket var det endast hoppet som återstod.”

Dionysos gungar fram och tillbaka som om han vaggas till sömns av hennes ord. Ariadne tar en klunk vin när han öppnar ögonen.

“När fick du för första gången höra berättelsen om Pandora?”

“När jag var ett litet barn, räckte inte längre än till min mors knän.”

“Och vem berättade den här versionen för dig?”

Ariadne rynkar på ögonbrynen, vinet är ett gurglande sus i tinningarna. “Jag har hört den berättad av flera människor än jag kan räkna, ända sedan jag var barn. Det är en välkänd historia att dra i barnkammaren, ämnad att lära våra unga om det onda i världen.”

“Det onda,” upprepar Dionysos, “ljuvliga Ariadne, ibland fasar jag över mänskligheten.”

Ariadne drar in ett andetag. Det här är Dionysos stil, leka med maten innan han slukar den. Han gillar att retas med henne, få henne att rodna och fundera och famla efter svar innan han till sist avslöjar sanningen. Vanligtvis har hon ingenting emot det. Men något i Dionysos ord, en glimt i hans ögon, får henne att känna sig olustig.

“Dionysos,” hon tar en klunk vin, lutar sig tillbaka mot kuddarna, “berätta vad du har på hjärtat.”

Dionysos skrattar och ljudet ekar ända ner till stranden.

“Åh, Ariadne, trots att du berättade historien om Pandora så fint, undgick det inte mig att du verkar ha fått allt om bakfoten. Det som du sade var helt enkelt endast en historia. Sanningen å andra sidan...den har en annan början, en annan mitt, och ett likadant slut.”

Ariadne stirrar på honom. “Vad menar du?”

Dionysos ögon lyser. Han älskar att överraska henne.

“När Prometheus tog människorna under sin beskyddande vinge och stal elden för deras skull, gjorde Zeus upp en plan. Hefaistos, som har talang ut till fingertopparna, fick i uppdrag att skapa den första kvinnan, hon som skulle gifta sig med Prometheus bror, Epimetheus. Pandora kallades hon, och hon uppstod ur den bördiga jorden medan gudarna tittade på som om det hela var en föreställning. En auktion, en dom.” Dionysos tar en paus, och vinrankorna bakom Ariadnes huvud sväller till dubbelt så stor storlek. Klasar av druvor faller tungt till marken.

“Men Zeus var inte klar än, och Pandora kläddes i len silke, sköna smycken och fick lära sig konsten att förföra. Hon var klar för avfärd. Men innan hon skickades till människorna gav Zeus henne *pithos* som en bröllopsgåva, en gåva hon inte skulle öppna.”

Dionysos blick vänder sig mot Ariadne, naglar fast henne mot kuddarna. “Pandora hittade fram till människorna och till Epimetheus, som var så hänförd av hennes skönhet att han tog in henne utan tvekan, med *pithos* under armen.”

Dionysos ler och Ariadne känner hur vinets krafter sköljer över henne i kvävande vågor, dränker henne i kraftig misstro.

“Hoppet blev inte kvar i *pithos* av en slump, det var på grund av Zeus vilja. Han ville att människorna skulle lida för sina synder, ville få dem att förstå att de aldrig skulle kunna överlista gudarna. Och Zeus får alltid som han vill. Ingen annan kunde ha öppnat *pithos* förutom Pandora. Hon var tillräckligt nyfiken, men också så mänsklig att hon ville få ett slut på det som hon släppt ut i världen, stänga locket igen. Det var det hon skapades för. Varningsord må ha yttrats i Pandoras närhet, men det var aldrig meningen att de skulle lydats. När det kommer till gudarnas vilja kan ingenting skonas.”

Dionysos lutar sig tillbaka, lägger huvudet på sned.

Ariadne kan inte känna konturerna av sin egen kropp. Hon är flytande och fel, hon svävar över sin egen kropp, ser sin mun öppnas men utan att veta vad hon skulle säga förrän orden yttras, dinglande i luften mellan dem som en klase druvor.

“Visste Pandora?”

Dionysos ler.

Ariadne förstår. Hon förstår. Pandora var lika omedveten om att hon användes som en pjäs i ett spel som hon var om askens innehåll. Hon var skapad och fördömd på samma gång. Hon var en golvplanka för Zeus att gå över för att komma fram till sin ljuva hämnd. Hon var syndabocken i historien, hon bar all börda.

Historien om Pandoras synder hade setts vara grunden till alla mänskliga bedrävelser, hade använts som en anledning till att förklara självklarheten med kvinnornas brist på förmågor. Och det var allt en lögn.

“Nu vet du sanningen,” Dionysos tömmer sitt glas i ett svep, “så underligt hur berättelser förvrängs.”

Pandora hade levt hatad hela sitt liv. Hon hade skapats för att anklagas. Hon hade betalat för en synd som hon inte själv visste om, hon hade varit en pjäs i männens

spel om hämnd och makt. Det borde inte förvåna Ariadne så mycket. Men det gör det. Det gör det.

“Lugn nu,” Dionysos betraktar henne med ett uttryck av gudomligt lugn.

Han må älska henne, på sitt eget odödliga sätt, och må vara den enda personen Ariadne har i sitt liv, en person som hon också älskar, på sitt eget dödliga sätt, men han kommer aldrig att förstå hennes ilska.

Det är ett sår i hennes själ, en fackla i hennes bröst. Det är vetskapen att Pandora levt sitt korta liv plågad av handlingar som hon inte kunde kontrollera. Det är vetskapen att hon alltid varit ett objekt att använda. För hämnd, för hat, för skuld. Det är vetskapen att hon även efter döden var hatad och fördömd, också av Ariadne, som trodde att hon hade förstått grymhet, trodde att hon hade upplevt orättvisor.

Dionysos reser sig, en gud tornar ovanför henne och Ariadne inser hur otroligt hjälplös hon faktiskt är. Hur otroligt lite hon faktiskt påverkar världen omkring henne. Hur otroligt litet hennes liv är.

Dionysos lämnar henne sittande där på soffan, ett tomt vinglas i handen och med havsvinden i håret. Hennes ilska, inser hon, är det enda här som inte är litet. Detsamma gäller hennes sorg och smärta. Eller, de är inte hennes. Inte egentligen. Ariadnes vrede och sorg och smärta är Pandoras, är hennes, är alla de kvinnor som blivit anklagade för männens företeelser.

Visste Pandora att hennes skapare skulle bli hennes förövare? Visste hon att hon skulle spendera sitt liv utstött men aldrig ensam? Alltid antagonisten, alltid hatad och dömd. Ariadne undrar, yr och illamående, om Pandora mötte döden skrikande. Eller om hon tröttnat på det, till slut. Hur länge kan man skrika när man vet att man hörs, men aldrig kommer att få ett svar. Hur många böner kan man be när alla vänt en ryggen?

Stop. Stop. Stop. Stop, stop, *stop, stop, stopstopstopstopSTOP!*

Legenden om häxan Virrel

Kapitel 1

Det var en mörk och regnig kväll. Brasan knastrade och vinden susade i alla knutar. Det var sådana här kvällar som Lydia älskade (så länge man inte gick ut) och den här kvällen var något alldeles extra, för mormor hade lovat att berätta om sin barndom.

Lydia kröp upp i mormors knä och med lågmäld röst började mormor berätta.

- För länge, länge sen när jag var lika liten som du, hände det sig en kall och snöig vinter att jag tappade bort mig i den stora, vilda skogen, började mormor förtälja.

Min far och jag hade gått ut för att skaffa oss en julgran eftersom julen närmade sig med stormsteg. Skulle man ha en vacker och präktig julgran måste man vara först ute i skogen.

Vi vandrade en lång stund mot hjärtat av skogen och sakta men säkert började solen sjunka bakom trädtopparna. Efter en stund märkte jag att det var alldeles tyst i skogen och det enda som hördes var det ihållande knarret av mina skor mot snön. Som för att utmana tystnaden ropade jag med hög röst efter far. Svaret blev tystnad. Jag kände svetten rinna och kölden långsamt tränga igenom mina kläder. Paniken lurade bakom ett hörn och gråten brände i halsen på mig, men tappert fortsatte jag framåt i hopp om att hitta far. Men förgäves, det blev bara mörkare och mörkare och nu hade det börjat snöa till råga på allt.

Tiden gick. Till slut kunde jag inte behålla det lilla lugnet jag haft och satte mig utmattat under en hög och sträng gran.

Då fick jag syn på en liten stig som slingrade fram genom skogen och naturligtvis drog jag slutsatsen att min far hade tagit den vägen, och även om han inte gjort det så hade jag inget annat val, eftersom jag varit korkad nog att inte följa mina fotspår ut ur skogen men nu hade den ständigt fallande snön täckt alla spår!

Med stela ben och oroväckande tom mage vandrade jag vidare. Efter en stund började stigen vidga sig och än bättre, jag kände den oemotståndliga doften av mat. Först vandrade jag i snabb takt, sen började jag springa och till slut rusade jag blint mot det håll doften spreds ifrån, men just som doften blev som starkast kunde jag urskilja något annat, någonting unket och ruttet. Mina snabba steg saktade av. Jag slogs av misstänksamhet. Men det var inte tillräckligt för att förnuftets milda röst skulle kunna hindra mig! Jag fortsatte dumdristigt framåt och under över alla under; Ett dukat bord stod mitt framför näsan på mig. Inte långt borta kunde jag också urskilja en hemtrevlig liten stuga, men det brydde jag mig inte så värst mycket om, jag var alldeles för upptagen av att med blicken välja ut det saftigaste äpplet, den godaste karamellen och läckraste kolan som smalt i munnen på en.

Jag tog några beslutsamma steg närmare, den ljuvliga doften mötte mig som en vägg, så sträckte jag ut en hand för att plocka åt mig ett sortiment av allehanda godsaker. Så blev allt plötsligt mörkt.

Kapitel 2

Sakta öppnade jag ögonen och undrade varför jag var så stel och kall. Jag kunde ju inte för mitt liv förstå vad som hade hänt. Ena sekunden rörde jag vid det blodröda äpplet och nästa sekund mörknade det för mina ögon. Försiktigt rekognoscerade jag omgivningen och blev alldeles förskräckt. Jag befann mig i ett grovt nät, högt ovanför den vita marken.

Då hörde jag ett hest och hemskt skratt komma nerifrån. Jag vände blicken mot marken och försökte få syn på ägaren till det hesa skrattet och jag blev alldeles förskräckt när jag fick syn på henne.

På marken stod en gumma, så gammal att hennes skinn blivit alldeles blekt och förruttnat. Hon tittade på mig med en blick, så illvillig att jag inte iddes möta den. Men om jag trodde att hennes ögon var det värsta så hade jag misstagit mig grundligt. När hon öppnade sin mun för att tala så såg jag en rad ruttnande tänder och matrester, och den **stanken** som hennes andedräkt förde med sig! Jag trodde ju att jag skulle dö av bara lukten (vilket inte kändes alldeles ovälkommet vid det här laget, även om det inte var något att föredra i längden). Så sade hon med en skrovlig röst:

- Ser man på vilken fin fångst jag fick idag!

- Kan ni inte kalla mig nåt annat än fångst!?

- Njaa, det blir nog lite besvärligt. En skärpt tjej som du förstår ju säkert att det inte precis är en bra idé att gå till mataffären med mitt utseende och med min dåliga rygg, sade häxan med pipig röst.

- Så?!

- Så därför sitter jag bekvämt och väntar i min stuga tills nåt litet, ensamt, borttappat barn gråtande kommer hit för att få lite mat, och sen håvar jag helt enkelt in dem på löpande band!

- Nej!!

- Och det var bara början! skrattade häxan hest. Sen när de små barnen är infångade och lagom ynkliga så släpper jag loss dem från nätet (och i samma ögonblick drog häxan i en spak och med ens föll jag handlöst ner på marken).

- Och sen försöker de alla att springa iväg och upptäcker naturligtvis att det inte går för de är alldeles stelfrusna. Tycker du inte att det är något lustfyllt i att se den ängsliga blicken hos ett skrämt litet barn, som knappt kan gå, fortsatte häxan med ett älskvärt skratt.

Vid det här laget var jag så rädd och modfälld att jag inte orkade svara utan bara slängde mig mot marken och snyftade kraftlöst.

Jag såg att häxan myste för sig själv och väste "verkar som att den lilla kycklingen är redo att stekas". Hon gick mot mig med tunga steg och hivade upp mig på sin axel (hennes stank var nästintill outhärdlig!) och fastän jag sprattlade som en fisk för att komma loss hade hon mig i ett benhårt grepp.

Sedan förde hon in mig i den lilla stugan, slängde mig omilt ner på en liten pall och satte själv ner sig i en rödmålad och i högsta grad bekväm gungstol. Sen vet jag inte riktigt vad som hände, men jag uppfattade ett mummel från häxan och med ens blixtrade det till i luften och framför mig stod ett bord som dignade av mat. Jag dreglade som en hund och jag ville så gärna sträcka fram handen och hugga i men jag litade inte riktigt på häxan när det kom till mat, minst sagt. Häxan vände blicken mot mig och höll den kvar ända tills jag trodde att ögonen skulle trilla av.

- Ät, sade hon med vass röst.

För bara en liten stund sen skulle jag ögonblickligen lytt henne, men en liten röst djupt inom mig vägrade lyda. Jag mötte hennes hårda blick och rörde mig inte en millimeter. Hon såg irriterat på mig och sade:

- Jasså, du försöker spela tuff?

- Nej. svarade jag och lät faktiskt inte fullt så tuff som jag hade trott att jag skulle göra, fastän jag modigt nekade.

- Nåväl, vi får väl se om du är så modig i längden! sade häxan och jag hörde genast på tonfallet att hon hade blivit om möjligt än mer farlig än förut. Hon riktade en rynkig hand mot mig, hennes ögon blixtrade av vrede och återigen började hon mumla för sig själv så som hon gjort för bara några sekunder sen. Samma underliga blixtrande i luften som tidigare uppstått verkade nu bildas runt mig och det kändes som att jag pressades ner av en enorm tyngd.

Just då jag trodde att jag inte skulle orka hålla stånd mot trycket så pinglade det i en liten klocka och trycket försvann från mina axlar. Häxan verkade ha tappat intresse i mig och gick hastigt ut. Jag undrade förstås vilken funktion klockan hade, men jag behövde inte fundera på den saken länge. Efter några sekunder kom häxan in, släpande på ett bylte. Närmare bestämt min *far*.

Om jag kunnat så hade jag skrikit så högt som aldrig förr, men jag kände mig alldeles förlamad av inte bara skräck, även sorg, ilska och en aning glädje för att han över huvud taget hittat mig.

Han hade sökt efter mig och gått rakt in i fällan precis som jag gjort tidigare. Häxan sade ingenting men såg på mig en lång stund och grinade oroväckande glatt. Så skred hon till verket. Och med det menar jag att hon började med sitt förbannade trolleri igen. Men nu var det inte jag som var offret, det var min far den här gången.

I det dunkla ljuset från brasan kunde jag yrskilja hur han liksom pressades ner och började krympa! Så blev hans ansikte rött och med blix och donder så fanns han inte kvar mer! Jag visste varken ut eller in, och inte ville jag försöka förstå heller. Sakta gick det dock upp för mig. Häxan hade förvandlat far till ett lysande granatäpple

som nu rullade runt på golvet. Häxan plockade med en snabb gest upp det och började sakta föra det mot munnen, jag var ur stånd att andas.

Det fanns ingenting jag kunde göra! Ändå kastade jag mig framåt i ett försök att slå ner henne, men det var lönlöst. Hon var hela tiden ett steg före och hoppade med utsökt grace hela tiden ur räckhåll för mig. Hon såg ut att njuta av att hålla mig i ett fast struptag, men det var då jag kom på det. Hon gillade uppenbarligen känslan att ha makt över andra och om hon varit lite smartare så skulle hon *genast* ha ätit upp äpplet och sedan återgått till sitt ursprungliga offer (alltså mig) *men* hon hade inte haft så roligt som nu på evigheter eftersom folk hade blivit rädda för att gå så långt in i skogen, alltså ville hon in i det sista få behag utav det här tillfället och inte *genast* göra slut på det roliga. Så nu gällde det bara att fortsätta leka katt och råtta tills hon närmade sig den stora öppna spisen och sedan, med en sista, svepande manöver finta henne rakt in i ugnen.

Jag fortsatte att kasta mig efter henne och hon kom allt närmare och närmare den stora brasan. Så kom det avgörande ögonblicket. Med en kraftfull knuff skjutsade jag henne in i den kokheta eldstaden. Oj så hon skrek!

Då uppenbarades den bristande punkten i min plan. Min pappa som nu var ett granatäpple skulle snart vara ett minne blott om jag inte räddade honom från de brännande lågorna illa kvickt! Jag sträckte mig efter äpplet som häxan ännu höll i ett fast grepp och just då jag trodde att jag lyckats lirka den ur hennes hand så högg hon tag i min arm med ett krampaktigt grepp och väste:

- Jag tänker minsann inte brinna till döds ensam!

Med de orden kastade hon en brinnande bit kol mot mig och mina kläder fattade eld. Jag skuffade förtvivlat henne ännu längre in i öppningen och med ett hjärtskärande skri upplöstes hennes bastanta kropp till ett fint grått pulver som sakta singlar ner, i stora, vida cirklar. Med äpplet i handen rusade jag ut och rullade runt i snön för att kväva elden. När det äntligen var gjort så lade jag mig på marken och bara brast ut i en störtflod av tårar. Jag vet inte om det var på grund av att jag just med flit bränt en

människa till döds (eller ja, mänsklig kan man väl inte kalla häxan) eller helt enkelt av en överväldigande utmattning. Då lade någon en hand på min axel, och med en snärt vände jag mig om.

Där stod min älskade pappa i egen hög person i stället för det purpurröda granatäpplet.

Jag grät bara allt kraftigare, men nu var det glädjetårar och inte sorgens hjärtskärande klagan.

"Och så var sagan slut!"

En juninatt för alltid

“Skynda dig älskade, skynda att älska. Dagarna märknar minut för minut.”

~ Höstvisan

Kanske borde vi ha stannat kvar i tryggheten.

16 maj 1932

Ibland står tiden stilla och en viss sekund etsas fast i minnet för alltid. Ibland är sekunden alltför kort. Ibland tar den slut alltför fort. Men det betyder inte att det är lätt att glömma.

På gården är det alltid tyst om söndagarna. För om söndagarna är det ingen där. Klockan tio på morgonen går vi alla ut genom grinden vid vänstra husknuten. Det finns bara två grindar som leder till huset, en huvudgrind vid framsidan med stora statyer på båda sidorna och en liten vit grind som är gömd bakom ett syrenbuskage. På söndagar använder vi den lilla vita grinden. Man måste ta någon av dem eftersom det inte går att klättra över järnstängslet som omger gården. När vi gått ut genom grinden går vi igenom rosenträdgården, den rosenträdgård som mor alltid flyr till när huset är fyllt till brädden med familj och släktingar. Hon flyr så fort ljudet blir för högt och lämnar mig och Nanna att ta hand om alla skrikande kusiner, småkusiner, sysslingar och bryllingar.

Nanna verkar inte ha något emot det, om jag inte vetat bättre skulle jag trott att hon var en mor själv. Nanna med sina lugna, sorgsna ögon och mjuka händer, nästan lika mjuka som ett spädbarns. Allting med henne är mjukt, hela hennes varelse består av leenden och värme. Fri från skarpa kanter. Hon virvlar genom gården i sin ljusblå klänning och en vit duk runt hårfästet för att hindra hennes bruna svallvågor till lockar från att falla i ögonen. Söta underbara Nanna som aldrig någonsin höjer rösten eller blir arg. Nanna som nu leder oss genom labyrinten av inte ännu blommande rosor i trädgården.

En tagg river mig på armen. Även rosor har taggar. Blod droppar från såret och landar på ett rosenblad. En av de första blommor som blommat så här tidigt i slutet av maj månad. Man ska akta sig för törnen. De är vassa.

När vi tagit oss igenom rosenträdgården kommer vi fram till en liten damm. Runt den står fullt av vita bänkar och några meter bort en paviljong. Under skördefesten brukar vi äta kvällsvarden runt det stora stenbordet som står mitt i paviljongen medan farfar spelar dragspel och mor sjunger. Sånger om gammalt och nytt. Sånger om sådant som går vidare genom traditioner och som jag en dag ska sjunga för dem när mor blivit gammal och hennes röst torr och sprucken. Sånger jag ska sjunga för mina barn.

Min älsklingsblomma är förgätmigej. De är de blommor jag bestämt att en dag ska planteras framför min gravsten. För jag är rädd att bli glömd. Jag vill lämna ett spår, någonting efter mig. Jag vill lämna ett bevis på att jag existerat, på att jag betytt något, på att jag gjort något som är värt att minnas. Ett bevis på att jag är värd att minnas. Den blå blomman påminner mig om det.

Det gör sångerna också, för de är sånger om saker som är för viktiga för att glömma, jag undrar om någon någonsin kommer sjunga en minnessång om mig. Någon dag om hundratals år vill jag att människor ska minnas.

Förgätmigej.

När vi promenerat runt dammen är vi snart framme. Vid det här laget har lillebror blivit trött och Nanna har lyft upp honom i sina armar. Armar starka av arbetet på gården, armar som kan riva ogräs med snabbt effektiva rörelser och känka vattenhinkar som borde vara alldeles för tunga för dem, men som ändå är så varsamma med lillebrors späda kropp. Morgonljuset lyser in genom träden när vi till sist lämnar rosenbuskarna bakom oss och kliver in i den stora gröna skogen. Skuggorna är mera synliga en bit in. Det är skuggorna av oändligt höga björkar. Skuggorna av ekar med stammar som inte ens fars långa och starka armar kan sträcka sig runt.

Nu kan jag se gläntan där vi kommer att stanna.

Gläntan dit vi varit på väg under hela tiden.

Nanna börjar gå långsammare när hon närmar sig, hon väntar på att far ska hinna ikapp och gå först. Under hela promenaden har han gått bakom oss alla. Hans käpp gör hältan han haft sen han var ung lite bättre, men han har det ändå inte lätt. Det är en icke uttalad överenskommelse att far alltid går in först. När han stiger in i gläntan är det som trycket av tystnaden på promenaden släpper och alla verkar andas ut.

Jag kan le och andas för första gången på en vecka. Ibland önskar jag att denna glänta var en likadan plats för mig som rosenträdgården är för mor.

En plats att fly till.

Vi är alldeles för lika varandra, jag och mor. Nanna och far är båda stadiga urkrafter som utstrålar värme och vänlighet. Att vara i samma rum med dem skänker människor lugn. Båda bär bruna lockar och ögon av koppar och choklad, vackra som en sommaräng, trygga som en vinterkväll framför kakelugnen. Lillebror är som dem, det kan man redan se trots att han endast är fyra år.

Jag och mor är sångfåglar med sköra vingar och flackande blickar. Sångfåglar som flyger sin väg så fort de kan. Enda skillnaden är att mor har en plats att fly till när världen tränger sig på. Hon har sin rosenträdgård medan jag är en sångfågel som gömmer sig i ett hörn, uppflugnen på en dörrkarm, tryckt mot väggen. Blått och grönt och grått. Pupiller som alltid söker efter en utväg. Jag är en sångfågel med en själ av stormande hav och oskrikna skrik.

Vi sätter oss alla ner i en ring mitt i gläntan. Mor packar upp korgen med mat hon burit på. Jag kan inte låta bli att le stort när jag tar emot ett nybakat bröd med örtsmöret jag hjälpte Nanna kärna häromdagen. Detta är det enda gången jag kan vara tillsammans med endast min familj. Utan alla andra som stör.

De andra frågar ofta vad som drar vår familj hit, vad som får oss att älska solskenet och gläntan och de här timmarna i veckan så som vi älskar livet självt.

Svaret är att när vi är i gläntan så är vi tacksamma. Vi är tacksamma för naturen omkring oss, vi för solen och för varandra. Tackar naturen för världen, tackar solen för värmen, tackar varandra för kärleken vi känner för var och en. Detta är timmar reserverade för tacksamhet över världen, över allt vi har, men också tacksamheten över att kunna önska. Tacksamheten över att kunna älska, över att älska varandra.

Kanske är livet blott de vi skapat till att bli.

20 juli 1932

Att gå till torget med Nanna och lillebror är ofta bitterljuvt. Dofterna av örter och kryddor från gatuförsäljarnas stånd är en av mina favoritdofter i hela världen. Den påminner mig om länder bortom havet, om vackra palats i enorma huvudstäder. Jag tänker mig ofta att jag en dag ska besöka alla dessa exotiska platser. Men dessa tankar kan ibland göra mig vemodig. För trots att dofterna som omringar en så fort man närmar sig torget och husen som ligger runt omkring påminner mig om äventyr och får mig att för ens en kort stund känna smaken av frihet på tungan, så är det även en knuff tillbaka till verkligheten. Jag hör de resande handelsmännen berätta om forna land och främmande människor de mött på sina upptäcktsfärder och resor och jag inser att det finns så mycket jag inte vet och heller aldrig kommer få veta. Världen är fylld av dofter och historier, av ljus och av kaos och inget av det kommer någonsin att tillhöra mig. Jag kommer fortsätta existera i vår lilla verklighet tills den dag då jag vittrar sönder och mina barn kommer fortsätta efter mig. Jag försöker att komma ihåg det varje gång vår hästdragna vagn skumpar iväg mot byn. Men jag kan inte hjälpa det när dofterna drar mig iväg till trånga gator under gassande sol och köpmän som ropar ut sina priser på främmande språk.

Jag undrar om mor någonsin tänker så. Om hon någonsin önskar att våra liv vore mera än de är.

Vi är sångfåglar som vill fly denna verklighet vi för evigt är bundna att leva i.

Jag är en sångfågel med en själ av stormande hav och

oskrikna skrik.

Trots mina naiva och ibland irrationella tankar så kan jag inte låta bli att njuta av varje sekund i denna värld. Jag andas in vartenda andetag och njuter av varenda stund med de jag älskar.

Talspråket säger att kärleken vinner över allting annat, att man aldrig kan älska något för mycket. Men jag har ett hjärta av löpeld som brinner alldeles för starkt med alldeles för lite rum att sprida sig. Jag saknar så många personer att älska, abstinensen av kärlek och bristen

på människor för mig att älska kommer till slut att ta död på mig. Mina läppar är fastsydda med den starkaste av björntrådar och inte ett ljud tar sig ut ur mig när min insida långsamt fördärvas av lågorna. När jag brunnit ut kommer bara aska finnas kvar. Samma aska som en dag ska begravas under blommor i den djupaste blå. De gamla säger alltid att vi ska njuta av att vara unga och vackra. Att vi ska brinna och leva och älska så länge vi kan. Jag vet att min eld är stark. Om jag bara hittar ett utlopp kommer jag att fortsätta känna som om varje andetag är en välsignelse, leva som om varje dag vore min sista, tills stunden då glöden till slut brinner ut.

Nu medan vi promenerar förbi försäljningsstånden undrar jag hur länge elden skulle kunna hållas tillbaka. Vad skulle hända om jag faktiskt fann någon som tog emot hela mitt hjärta och allting som finns därinne. Skulle min kärlek skrämma iväg denna enda person som någonsin vågat försöka ta sig in i de brinnande hus som är mitt inre?

Lillebrors lilla hand vilar löst i min. Hans blonda hår glänser i solskenet och hans runda ansikte lyser av lycka när en förbipasserande springpojke kastar åt honom en liten kola insvept i brunt papper. Jag har inte hjärta att ta den ifrån honom, har inte hjärta att påminna honom om att far inte vill att vi äter godis när det inte är fest. Jag har inte hjärta att neka honom någonting.

Nanna går framför oss och gör de inköp far, mor, faster, farmor och de andra ville att vi skulle göra. I korgen hon bär ligger redan ett dussin olika kryddor, några klänningstyger, en bok och en hel burk med kakaoböner. Nanna stannar framför ett stånd som säljer stora djurkadaver.

Hon verkar känna försäljaren, en ung kvinna vilket är ovanligt att se i det här sammanhanget.

De skrattar och pratar och jag undrar när de lärt känna varandra. Kanske var försäljaren en elev i skolan samtidigt som Nanna var där under en kort tid. Men flickor i skolan var ovanligt, pappa hade fått kämpa för att få in Nanna bara för att få henne hemskickad en månad senare för att en pojke från grannbyn skulle ersätta henne. Efter det hade han tagit för vana att ägna två timmar varje kväll till att hemundervisa mig och Nanna. Det spelade ingen roll hur trött han var eller hur mycket han ännu hade kvar att göra. Han gav oss alltid någon uppgift eller en bok att traggla sig igenom. Kvinnan verkar vara färdig med vårt kadaver och tar nu emot några mynt från Nanna. Hon sträcker fram paketet med kadavret i och Nanna tackar och ler stort. Kvinnan ler tillbaka.

När vi börjar gå tillbaka mot vår vagn frågar jag Nanna vem det var.

Hon ler bara lite för sig själv.

Vi promenerar förbi ett stånd som säljer smycken. Skrinen glittrar av diamanter. Safirer, rubiner och smaragder. Där finns kedjor av glänsande guld och silver med vackra bronsdetaljer.

Jag stannar tvärt. För det som fångar min uppmärksamhet är någonting helt annat. Någonting annorlunda.

En ring gjord av glas. Klart genomskinligt glas. Den är liten och tunn och i den sitter ingen diamant. Nej, för på toppen av ringen finns en liten, liten glasskulptur av en djupblå blomma. En förgätmigej. Denna ring är vackrare än något jag någonsin sett. Det är en enkel skönhet gömd bakom glittrande skuggor av andra skönheter. Den är något man inte borde se vid första ögonkastet.

Någonting har förändrats. Jag borde inte ha sett ringen. Lillebror rycker mig i handen men jag rör mig inte ur fläcken. Först när Nanna kommer fram och frågar vad som är fel tycks min kropp slappna av. Jag ler skakigt, säger att allt är bra och följer henne sedan tillbaka mot vagnen.

Hovar bakom mig får mina instinkter att slå larm i min kropp. Reflexerna som sitter så djupt rotade i mitt kött och blod får mig att ta tag i lillebror och kasta mig ur vägen. Vi hinner nätt och jämnt undan att bli krossade av vagnshjulen på vagnen som skumpar förbi i full fart. Nanna rusar fram och lyfter upp lillebror som börjat gråta. Adrenalinet pumpar i min kropp och rovdjuret inuti mig är på helspänn. Vagnen som nästan körde på oss har stannat, men jag märker det inte. Det dånar i mina öron. Det enda jag kan tänka på är att om jag inte stannat för att se på ringen så hade lillebror och jag aldrig varit nära döden.

Jag märker först nu att det är vår fars vagn. Vår fars vagn, men inte han som kör. En pojke som ser ut att vara i min ålder hoppar ner från kuskbocken och skyndar fram. Hans hud är mörk och solbränd från dagar utomhus och det gyllenbruna håret ser ut som smält guld i solskenet. Hans ögon glittrar av liv. Av glädje att leva. Far brukar säga att leva är det sällsyntaste någon kan göra, de flesta existerar bara. När jag nu ser in i ögon gjorda av smaragder vet jag att denna pojke är lika sällsynt som jag. Han är någon som brinner för att leva.

Jag har inte heller märkt att pojken ställt en fråga. Han ler och frågar igen, undrar om vi är okej, förklarar att han är ny stalldräng som jobbar för far därhemma och att han inte riktigt blivit vän med hästarna ännu. Han ler hela tiden. Först ursäktande, sedan okynnt. Det gör mig tokig. Något med hans nonchalanta sätt att tala om händelsen, ja hela hans avslappnade kroppshållning går på mina nerver något otroligt. Allting jag tänkte om att vi var lika varandra försvinner från mitt sinne och jag fräser åt honom. Ber honom kliva tillbaka upp i vagnen och köra iväg. Han ser paff ut. Jag vänder mig om och drar iväg både Nanna och Lillebror mot vår egen vagn. Ilskan kokar inom mig och den ökar bara när jag ser mig över axeln och upptäcker att pojken står kvar på exakt samma ställe och ler mot mig igen. Något i hans intensiva blick är ett löfte om att detta inte är avslutat.

Kanske är kärleken ett löv i västanvinden.

5 november 1932

Att sakna någon att älska är inte att inte älska någon alls.

Jag är rädd för hur stark min önskan är. Rädd för att jag inte kommer att tänka mig för när chansen väl kommer. Inte kommer tänka mig för, för att jag är törstande efter en annans beröring. Törstande efter en annans kärlek. Jag är rädd att jag kommer skada mig själv om jag inte tänker mig för. Jag är rädd men jag är så ensam. Jag är ensam men jag längtar så.

Jag har tagit på mig den röda klänningen. Den som mor alltid säger är för gammal för mig.

Hon påstår att den får mig att se ut som en flicka i en kvinnas kläder.

Den är för färggrann, för mycket. Den går inte ihop med mina 17 få år på jorden. Den går inte ihop med min späda kroppsbyggnad och dimmiga färger. Som en sångfågel iklädd en papegojas fjädrar. Jag tog på mig klänningen ändå.

Jag känner mig som ett litet barn, känner mig som den lilla flicka jag var den dagen min barndom slets ifrån mig. Allt som behövdes var en enda människa. En enda människa som förstörde allt som en gång kunde ha blivit en ung kvinna.

Tiden går vidare men min kropp är kvar, min själ är kvar, mitt hjärta och min hjärna, allting stannade kvar den dagen, den stunden. Jag vet inte om jag någonsin kommer kunna fly ifrån det. Tankarna som förföljer mig. Mardrömmarna som får mig att vakna skrikande.

Jag står på de höga klipporna som reser sig runt havet. Om man går ut genom den lilla vita grinden och sedan följer en liten sidostig som leder en bakom huset och sedan springer nerför backen kommer man till klipporna och havet. Det stora oändliga havet. På sommaren brukar syskonen, kusinerna och de andra hoppa från klipporna och simma i havet. Jag har aldrig varit med. Djupet skrämmer mig. Tanken på att inte kunna andas, tanken på vatten som fyller mina lungor, de gör mig stel av skräck.

Men på klipporna är jag säker. Mitt hår piskar i vinden och den röda klänningen fladdrar.

Sjömän skulle kanske tro att jag är ett sjömärke. Ett sådant de använder för att visa var klipporna gömmer sig just under ytan. Jag är ett varsel för fara, och om man ej ser mig, ett

omen om död. Låt dem se mig tänker jag, låt dem se vart de ej ska styra. Låt dem se de höga klipporna där de skulle krossas till sin död.

Jag vänder på klacken och rusar uppför slänten bakom mig. Vanligtvis brukar vågornas brus skölja iväg alla minnen, men bara under dagar då vinden blåser hårt och oväsendet från havet är öronbedövande. Tillräckligt högt för att överrösta skriket i mitt eget huvud. Havet kan dock aldrig vara min säkra plats. Rädslan övervinner alltid kampen i mitt sinne och mitt förnuft viker sig under skräcken. Jag springer längs med stigen, mina händer kramar hårt om klänningstyget jag håller upp för att inte fällan ska få smuts på sig. Jag slinker in genom den lilla vita grinden och fortsätter fram till gården och ska just springa uppför farstustrappan när jag stannar tvärt. Han sitter på det näst översta trappsteget och slipar en liten fickkniv.

Hans hår lyser som äkta guld i skenet från solnedgången och genast dyker bilden av två smaragder till ögon upp i mitt minne. Jag tar ett steg bakåt. Sedan ångrar jag mig. Jag är inte rädd för honom, aldrig mera ska jag vara rädd för någon annan man. Han ville inte köra på oss, det var en olyckshändelse.

Han hör när mina steg kommer närmare och ser upp. Jag ser honom inte i ögonen utan tittar i stället rakt fram. Hans blick bränner mig när jag sveper förbi honom och upp för trappan. Plötsligt tvingas jag till ett hårt stopp. Han har gripit tag i min vrist. Under några sekunder kan jag inte andas. Jag blir stel som en staty. Men sedan slås mina försvarsmekanismer igång, precis som på torget i byn, och jag virvlar runt. Jag rycker loss mitt ben från hans grepp och är på väg att ge honom ett slag över ansiktet när han yttrar tre ord som får mig att stanna upp. Allting inuti mig saktar ner till ett långsamt dunkande i mina öron när orden ekar i mitt huvud.

När frågan ekar i mina öron.

“Vad heter du?”

Tre enkla ord som jag inte förväntade mig skulle lämna hans läppar. En enkel fråga jag inte vet hur jag ska svara på. Ty för andra är namnet blott en titel du gives när du kommer till världen. För mig är mitt namn den jag är. Mitt namn är mitt och det visar att jag är jag. Det är en del av mig ingen någonsin kommer kunna ta ifrån mig, en del som aldrig kommer förändras. Världen kanske krossar mig och låter mig brinna ner till aska men mitt namn kommer stå kvar och visa att jag fortfarande är där, fortfarande är jag. Att jag en gång varit jag. Att jag en gång varit här.

Mitt namn tillhör mig.

Eller det gjorde det i alla fall. Nu, när jag tänker på det, är det enda jag kan höra en djup, skrovlig röst som viskade det i mitt öra om och om igen. Jag minns hur jag försökte räkna hur många gånger han viskade det, som en slags livlina att klamra sig fast vid för att inte totalt ge sig hän till vansinnet.

Jag tänker aldrig mera ge någon den kraften över mig. Iallafall inte till någon jag inte litar fullständigt på.

Men de där smaragdögonen ser på mig med samma blick jag ser när jag tittar i en spegel. Han är en reflektion av mig själv. Jag kan inte svara, så jag fortsätter bara förbi honom och upp för trappan och in i huset.

Kanske kommer önskan alltid vara önskan.

16 maj 1933

Jag står mitt på golvet i vindsrummet jag delar med Nanna. Här är det kyligt trots att det är slutet på maj månad. De tunna fönsterglasen sitter inte ordentligt i karmarna och svaga vindpustar tar sig in allt eftersom. Den lilla vita kakelugnen som så ofta har en sprakande brasa brinnande i sig är nu bara fylld med några små svarta träbitar och en hög med aska och sot. Vindpustarna från fönstret får lite av sotet att svepas ut på golvet. Om det kom en riktigt stark vind skulle kanske hela golvet färgas svart. Vinden skulle svepa genom skorstenen och samla med sig allt sot som lagrats under åren och fylla rummet till brädden. Och jag skulle kvävas av aska. Ett askmoln som kväver min eld. Inget kan brinna utan syre.

Det är därför jag vägrar simma. Jag är rädd att vattnet ska släcka min eld.

Jag tänker mycket på den där elden. Den som brinner inom mig. Den som livnär sig på min lust att leva. Jag tror att det är för att i vissa stunder kan jag känna den i mig lika tydligt som jag kan känna den piskande vinden mot min hud när jag står på klipporna vid havet. Om jag inte visste bättre skulle jag tro att andra kunde se flammorna i mina ögon under just de här stunderna. Jag vet att ingen har gjort det.

Ingen utom han.

När vagnen nästan körde på mig och lillebror, för så länge sedan, och nära på tog död på oss så flammade elden upp i höga lågor. Jag kunde rent av känna doften av rök som steg upp ur min hals och ut mellan mina särade läppar. Min vilja att leva, starkare än någonsin, instinkterna som räddade mitt och lillebrors liv.

Jag vet att han såg. När han hoppade ut och började prata med oss. Han måste ha sett. För sättet han såg på mig då och sättet han såg på mig där nere vid farstutrappan. Det har svetsats i mitt minne trots tiden som gått.

Jag kan inte få hans blick ur huvudet.

Istället för att låta tankarna svindla och snurra som vanligt så låter jag mig själv distraheras av sysslan mor gett mig. Jag kan höra hennes röst högt i mitt huvud, jag vet vad hon skulle säga om mina funderingar.

“Häng inte upp dig på det okända raring, fokusera på ankaret”

Mors ankare pratade hon ofta med mig om. Ankaret var något säkert som höll dig stadig när livet krängde och gjorde skarpa krokar. Något du älskade som fick dig att vilja stanna på jorden så länge som möjligt. Hon sa alltid att gården var hennes ankare. Jag tror inte att jag behöver något annat ankare. Jag är mitt eget. Jag håller mig själv vid liv med min egen vilja att leva.

Jag sjunker ner på knä framför kakelugnen och ställer in några vedklabbar.

När elden väl har sprakat upp är det lätt att få det att brinna stadigt. Lågorna blir högre och högre och jag vet att om jag lutar mig ut genom vindsfönstret så skulle jag kunna se röken som bolmar ut ur skorstenen. Höjer sig till skyn, moln av aska och outtalade önskningar som legat begravda i sot för hundratals år.

Svalorna skriar där de flaxar runt gården. Ett tecken, det kommer bli regn. Jag kan känna det på doften i luften. Det doftar som sommarmorgnar med dagg i gräset och skogspromenader på hösten. Fräscht och lite vemodigt. Jag har alltid tyckt att doften av regn är en sorglig doft, även om själva regnet är en undanflykt. Att krypa upp under en filt med en bok och en kopp varm choklad, helst uppe i vindsrummet var något jag gjorde allt som oftast den senaste hösten. Särskilt när det regnade. Inte längre dock. Inte nu efter vad som hände den där augustikvällen som förstörde allt. Jag har inte gjort det sen dess.

Jag reser mig från min ställning på knä framför kakelugnen och vänder mig långsamt om.

Där, fönsterbrädet framför skrivbordet. Det var där jag hade suttit när jag hörde stegen i trappan. Mardrömmarna jag har börjar alla just här. När dörren till vinden glider upp. Dörren och stegen i trappan. Det enda jag bar var ett enkelt vitt nattlinne. Jag undrar ibland om jag kunnat stoppa det på något sätt. Om jag bara hade orkat ta på mera kläder. Om jag bara hade försökt göra motstånd. Men jag var fastfrusen, jag kunde inte göra något. Om jag bara skrikit.

Bilder flimrar förbi på min näthinna när jag går fram mot fönstret. Hans händer på min kropp, hans hand över min mun för att hålla mig tyst trots att jag inte skrek. Jag måste andas, måste

ut. Måste få höra svalorna och känna regndropparna på mitt ansikte, på mina kinder. Måste få känna dem blanda sig med mina tårar. Det enda jag kan höra är de inre skrik som började den kvällen. Det skrik som ekat i mina öron ända sedan dess. Det som jag aldrig fått ur mig, inte ens när det kunde ha räddat mig, inte ens när jag behövde min röst som allra mest, inte ens när resten av min kropp svek mig. Inte ens när allt var över och jag låg darrande på golvet, tårar rinnande ner för mina kinder. Jag förblev för evigt tyst. Och skriket blev för evigt förvisat till mitt brinnande fångelse. Jag var en sångfågel bestående av oskrikna skrik och nu har jag blivit en rovfågel som endast strävar efter att fånga friheten som är så nära så nära och få utlopp för det nya skriket som långsamt tänjer mitt inre.

Jag måste ut. Mina händer skakar när jag försöker öppna fönstret. Jag kan bara försöka fokusera på deras rörelser. Till sist glider fönstret upp och jag lutar mig ut. Den friska luften gör det lättare att andas, jag vill ha mera. Jag lutar mig längre ut, försöker fånga luften i mina lungor, stänga in doften av frihet i mina näsgångar. Om jag bara lutar mig lite längre ut borde jag kunna se röken från skorstenen. Röken som färdas vidare.

Världen är en symfoni målad av de klaraste av färger och jag är en ton som skär sig mot de andra, en spilld fläck med färg.

Mina fötter lyfts på mina tår, jag måste ut.

Ut.

Fri.

Ett moln av aska i min ögonvrå och sedan faller jag. En önskning om liv som aldrig kommer gå i uppfyllelse. En eld som inte riktigt brunnit ut ännu. Ett hastigt fall. Min mun öppnas. Inte ett ljud lämnar mina läppar. Misslyckande, hinner jag tänka innan. Ett hastigt fall tar slut. Smäll mot marken. Krasande ljud. Springande steg. Ett par smaragdögon ser på mig med oro och sorg. Ett rop på hjälp. Flera rop. En mjuk röst som viskar i mitt öra att inte drunkna ännu. Sedan bara smärta, otrolig, förblindande, fruktansvärd smärta. En glimt av en djupblå blomma på en sommaräng när någon vänder på min kropp.

Sedan bara mörker.

Kanske går världen under ibland.

Sista dagen

Varför?

Det var frågan mor och far ställde så fort jag vaknat upp.

“Varför” var frågan som ekade mellan väggarna i gården.

Varför, var frågan som viskades runt matbord i granngårdarna och på torgets marknader.

Vad skulle driva en sådan underbar ung flicka att kasta sig ut genom ett vindsfönster?

Varför, varför, varför?

Jag slutade aldrig höra frågorna.

Jag svarade aldrig på frågorna.

Detta var dagar jag inte visste vad jag skulle göra med elden inom mig. Dagarna just efter att jag vaknat i min egen säng. En bruten arm och hjärnskakning men vid liv. Det var ett mirakel, sa läkarna. Ingen borde kunna överleva ett sådant fall.

Jag hade förlorat kontrollen och för varje dag som jag låg kvar i sängen blev det bara värre och värre.

Sedan hände något.

Det var en av de dagarna då jag lyckats övertala mor att låta mig gå en kort promenad i rosenträdgården.

Jag tror att ungefär två veckor hade passerat då och juni månad stod i full blom. Jag tror inte att det var en tillfällighet att han väntade på mig under ett körsbärsträd vid paviljongen. Det var under det trädet han återigen frågade efter mitt namn. Det var under det trädet jag återigen förblev tyst.

Jag tror inte att det var en tillfällighet att han fortsatte dyka upp runt omkring mig, och att jag till slut inte kunde stå emot. Han var så lik mig.

Jag tror inte att det var en tillfällighet att jag blev förälskad.

Jag blev förälskad i hans leende, hans smaragdögon och sättet han fick mig att leva. Sättet han fick mig att vilja leva. Han blev mitt ankare trots att jag vägrade medge att jag behövde ett.

När han älskade mig villkorslöst var detta det enda som betydde något. Det fanns inget annat och min kärlek och mitt liv tillhörde hans hjärta och hans tillhörde mitt.

Jag tror inte att det var en tillfällighet att den junikvällen vi möttes i ett undangömt skjul som vanligt precis ett år senare föll han ner på ett knä. Med en glasring. En glasring med en förgätmigej.

Det var vackra ord, de ord han yttrade. Vackra ord om mig. För mig.

Kanske var det förlovningen som till sist dömde mig.

En glasring som bestämde mitt öde från stunden jag såg den.

Den natten stannade vi kvar tillsammans länge.

En juninatt för alltid, inpräntad i mitt minne. En sekund aldrig glömd.

Jag tror inte att det var en tillfällighet att när han än en gång frågade efter ett namn så förblev jag inte tyst längre.

Hans armar höll mig så hårt där vi låg. Så hårt höll han om mig. Som om han visste. Som om han ville hålla mig kvar i denna värld ett litet tag till.

Men till slut när hans armar löste på sitt grepp så förstod jag att han förstod.

För han viskade i mitt öra ord som senare kom att stå på min grav.

“Älskade sångfågel, låt dig flyga fritt och aldrig mera förbli inlåst i den bur av taggar och törnen som du skapat för dig själv”.

Jag visste att det var då det var dags. Trots att för honom var orden endast en kärleksbetygelse så var det för mig den enda uppmaningen jag behövde. De jag väntat på. Det som till slut fick mig att släppa den sista gnutta rädsla jag burit på. Tecknet på att jag var redo, att jorden var redo att åter välkomna mig.

Den natten ekade ett sista skrik över gårdens mörka dimma.

Ett skrik som till slut fick släppas fri.

Vatten segrade alltid över elden till slut, en späd kropp drogs upp ur havets djup av mjuka händer och starka armar nästa morgon.

Vad?

Vad skulle driva en sådan ung flicka att kasta sig nerför klipporna?

Kärlek är svaret, och kommer alltid vara svaret.

Ty jag flyger fritt nu som en fågel, fri från alla jag älskat med mitt hjärta av löpeld.

För nu vilar blåa blommor på en grav av slipad sten och en far gråter vid köksbordet. Allt detta jag berättat om var vad jag ville föra vidare. Dessa stunder av tankar oändligt större än vad jag var, är vad jag ville inkludera i min minnessång. Lyssna till den nu och lyft på vingarna och flyg, sjung min sång för evigt så att han minns att hans kärlek räddade mig. Han med smaragdögonen och ett hjärta precis som mitt.

Ty kärlek är vad världen lever av och kärlek låter oss dö.

Och även om jag önskar att juninätter skulle leva för alltid kan kärleken bara räcka

tills solen går upp och gryningstimmen strålar med sitt ljus.

Ty förgätmigejens blomning lider mot sitt slut.

SLUT.

Förbannelsen av Anna-Karin Nordell

Förbannelsen

Familjen Harrington var perfekt. De hade alltid varit perfekta, en av de finaste familjerna på östkusten. Lyckliga barn, mycket pengar och en privat ö med en grandios sommarvilla. Alla som någonsin mött dem skulle instämma att de var nästan för perfekta för att vara sant.

Dottern Tammy var äldst, och skulle överta sin fars företag. Hennes yngre tvillingbröder George och Michael var två vildingar, men på det sättet som var mera gulligt än irriterande.

Men kanske allting inte var perfekt. Kanske barnen i framtiden skulle knäckas av tyngden av att allting skulle vara felfritt. Kanske någon till slut bara skulle strunta i allt och kasta sig utför ett stup. Eller ännu värre - kanske någon av barnen inte klarade av att komma in på en tillräckligt fin skola eller inte fått ett tillräckligt fint jobb för att få vara en perfekt Harrington.

Svaghet var en synd. Det brukade fadern alltid säga. Men svaghet var långt ifrån familjens enda synd.

Fadern Edmunds familj var inte längre vid liv. Hans föräldrar hade dött för länge sedan, fadern i en båtolycka och modern av cancer. Det hemska var det som hade hänt Edmunds äldre bröder. De hade omkommit under hemska omständigheter - alla hade blivit mördade av en oidentifierad gärningsman, och Edmund blev som av ett mirakel först i arvsföljden. Det var tragiskt, tyckte alla. De andra sönerna i familjen hade haft en så fin framtid framför sig. De hade varit sådana hederliga, ärliga män, det tyckte alla.

Efter det var Edmund inte riktigt sig själv, märkte människorna nära honom. Han blev stelare, striktare, men fortfarande perfekt. Ibland kunde hans fru, Euphemia, väckas mitt i natten av att hennes man gick runt i deras hus som en osalig ande. Hon brukade låtsas som om hon aldrig sett honom. Hon ville skona sin man från att känna

skam över att ha visat en stund av svaghet. Och kanske ville hon inte veta varför Edmund var som han var ibland.

Så de fortsatte som de gjorde, höll uppe sin perfekta fasad.

När Tammy var tio år gammal hade hennes far ett samtal med henne i sitt kontor. Hon hade bara varit därinne en gång förut, för hennes far brukade säga att kontoret var hans domän, och ingen annan var tillåten in. Han hade bjudit på te, och sedan hade han sett henne i ögonen, och fick henne att lova att aldrig berätta för någon annan vad han skulle avslöja för henne. Han varnade henne för girighet, för att fatta dåliga beslut och gapa efter mer hon kunde svälja. Han berättade hur hans bröder fått många fiender i sin jakt efter mer, mer makt, mer rikedomar, och när de litat på fel personer hade de blivit dödade för det. Var listig, hade hennes far sagt. Ta vad du vill ha, men gör det snyggt. Visa aldrig dina svagheter för någon. Var alltid perfekt. Tammy lyssnade på hans ord, men hon var för ung för att förstå allt vad han menat. Men en sak förstod hon.

Var

alltid

Perfekt.

Tammy var sjutton år när hennes kusiner kom till sommarön. Det var första gången de varit där sedan hon var åtta år och tvillingarna inte ens hade kunnat gå ännu.

Förut då hon hade frågat sina föräldrar varför hennes mammas bror och hans familj inte längre spenderade somrarna med dem, hade de svarat att det var för att 'de var inte Harringtons'.

Det var ju tekniskt sett sant. Tammys mor hade tagit hennes makes efternamn, så hennes kusiner hette Miller i efternamn. Men Tammy hade aldrig förstått varför det gjorde någon skillnad. De var fortfarande hennes släktingar, hennes kött och blod.

Nu, då hon var äldre, förstod hon. Hennes morbror John och hans fru Charlotte, hade det gott ställt (fast inte riktigt lika bra som familjen Harrington), men hans familj var ändå så olik Tammys. Deras barn kunde springa runt i byxor med hål på knäna och illa matchade plagg i starka färger. De skrattade högt, drog barnsliga skämt och gav alla larviga smeknamn. Deras yngsta barn, Thomas och Harry, var värst. De var vilda, men inte på det charmiga sättet som George och Michael utan gjorde vad de ville.

Tydligen hade familjerna kommit över vad som än stått emellan dem, tänkte Tammy. Hon skulle knappt ha känt igen sina släktingar om det inte varit för de årliga julkorten. Hon såg hur de gick med sina väskor släpande efter sig mot gästhuset, en liten villa på andra sidan ön. Hon betraktade dem genom sitt sovrumsfönster ända tills de försvann in i huset. Tammys kusin Anna, som var lika gammal som hon, var inte längre den gulliga lilla flickan med illrosa rosetter i håret och prinsessklänningar. Hon hade blivit äldre, mognare. Vackrare.

Och bakom henne gick den vackraste människan Tammy någonsin sett. Första gången hon såg honom trodde hon att han var en grekisk gud, som stigit ner från Olympen för att frälsa de dödliga med sin skönhet. Han var för bra för att vara sann.

Tammy skakade på huvudet. Skärp dig.

Han hette Gilbert, fick Tammy reda på av sin mor senare på kvällen. Hon och hennes mamma hade stått i köket och gjort i ordning en välkomstmiddag och hennes far hade läst nyheterna, medan deras gäster flyttade in i gästhuset. Gilbert var Annas pojkvän.

De hade varit tillsammans det senaste halvåret, och han hade kommit med till ön eftersom hans föräldrar var utomlands på bröllopsresa. Han hade tydligen inte bestämt sig för hur länge han skulle stanna, vilket irriterade Edmund, som inte hade vetat om att Gilbert skulle bo på hans ö.

“Det kommer väl inte vara ett problem för dig, raring?” frågade Tammys mor. “Jag hade tänkt att ni ungdomar kunde hålla varandra sällskap under sommaren, ni blir ju fyra stycken då Henry kommer hit.”

Tammy ryckte till. Henry. Hennes pojkvän från skolan. Verkligheten träffade henne som en käftsmäll.

Hon behövde verkligen skärpa sig.

Anna verkade inte bry sig om att det hade gått nästan tio år sedan de såg varandra sist. Hon behandlade Tammy som en gammal vän. Direkt efter middagen drog hon med sig Tammy till trädgårdsgungan under eken. Den hade varit deras ställe, deras egen plats.

“Gud, det var länge sedan jag såg dig, Tammy! Det känns som om det har gått en hel livstid sedan vi träffades sist.” Hon lutade sig bakåt i trädgårdsgungan, som svängde lite av den svaga sommarbrisen.

Anna vände på huvudet och så Tammy i ögonen.

“Jag har saknat dig. Jag är alltid så ensam på somrarna. Vi åker ju alltid till vårt sommarställe i Frankrike, du vet, och det är en grav brist på snälla och söta amerikanska tjejer. Franska flickor skrämmer mig.”

Tammy visste inte vad hon skulle svara. Hade hon saknat Anna? Inte direkt. För henne var somrarna en enda lång slummer - en välbehövd paus på hennes annars så välpolerade liv, en tillvaro där hon kunde vara ensam med sina tankar utan att behöva oroa sig för skola, kompisar och killar. Tammy visste inte hur det skulle gå med alla människorna som hon behövde dela ön med. Skulle det bli bättre? Sämre?

“...och det var då jag förstod att jag verkligen var kär i honom!”

Anna hade pratat på utan att Tammy hade lagt märke till det. Hon hade inte ändrats. Tammy kom ihåg somrarna då de var små. Anna hade varit pratglad och säker på sig själv, medan Tammy hade varit blygare och nästan fallit i hennes skugga.

Genom åren hade hon växt ut ur den rollen och blivit en av de populäraste tjejerna i skolan, men det var något med Anna som fick henne att känna sig liten igen och Tammy togs tillbaka till Annas födelsedagsfest då de var sju. Hon fyllde år i juni, och hennes far - Tammys morbror - hade bjudit dit några flickor i deras ålder som bodde på öar i närheten. Även om Anna inte kände dem hade hon inte haft några problem med att leka med dem, och de hade sprungit runt i trädgården och lekt häst medan Tammy suttit ensam vid barnbordet och ätit tårta.

Men Tammy kunde inte klandra henne. Det var bara så som Anna var. Omtyckt av alla, och så vacker. Solkysst hud, långa kastanjefärgade lockar och snälla, bruna ögon. Hon kunde charma vem som helst. Och nu hade hon charmat åt sig en pojkvän.

Där var Gilbert igen, i hennes tankar. Hon kunde inte fatta hur han lyckats lämna ett sådant avtryck i hennes huvud.

Hon betraktade honom där han satt på verandan, med en bok i handen och ett halvdrucket glas saft bredvid sig på bordet. Tammy ville så gärna prata med honom, få veta mer om vem han egentligen var. Tidigare på eftermiddagen hade Anna presenterat dem för varandra, men innan Tammy hann säga något var det dags för middag. Å andra sidan var det kanske bäst så. Hon var alltid obekväm med vackra människor. Hon visste aldrig vad hon skulle säga, och det kändes alltid som om de tyckte att de var bättre än Tammy. Så varför var hon då så trollbunden av Gilbert?

Anna fortsatte pladdra om hennes kompisar från fastlandet och om en "helt galen fest" som hon tydligen varit med på. Hon märkte inte att Tammy var allt för upptagen med att betrakta hur Gilbert då och då tittade upp från sin bok för att beskåda hur George och Michael spelade krocket med sina kusiner, för att lyssna på det Anna hade att säga. Och om hon kände Anna rätt, så brydde hon sig inte heller ifall Tammy hörde på eller inte.

Tammy kunde inte sova. Efter hon och Anna skiljts åt och hon gått upp till sitt rum hade hon provat allt. Varm mjölk, räkna får, tagit en dusch. Ingenting hjälpte. Det var

inte oväntat. Hon brukade alltid ha sömnproblem i början av sommaren, ovan vid att sova i sin säng i sommarhuset. Hon låg kvar en stund till, innan Tammy gav upp. Hon reste sig från sängen och letade i garderoben efter sin morgonrock. Den var illrosa med lila hjärtan på och var nästan lite för liten för henne, men den påminde henne om tidigare somrar, så den dög.

När hon steg ut på verandan insåg hon att hon egentligen inte hade behövt morgonrocken. Natthluften var varm, och det var nästan helt vindstilla, med undantag för några lätta brisar. Hon styrde stegen mot sitt favoritställe på ön, en kulle där man kunde sitta och beundra himlen en stjärnklar natt. Det var också en ypperlig plats för att smygröka. Hon var helt ensam - trodde hon.

Då Tammy kom fram till sin kulle märkte hon att det redan låg någon där. Utsträckt på marken låg Gilbert. Han var fortfarande klädd i samma skjorta och byxor han hade haft under dagen och satte sig upp då han fick syn på Tammy. Hon visste inte vad hon skulle säga. Hon kunde inte gå därifrån, eftersom han redan hade sett henne, men skulle det bli konstigt om hon satte sig ner?

“Snygg morgonrock.”

Tammy ville sjunka genom jorden. Det var just det hon hatade. När hon mötte en vacker människa, och hon själv såg förskräcklig ut, eller ännu värre - som ett barn.

“Kunde inte heller sova?” frågade Gilbert. Tammy visste inte vad hon skulle svara.

“Du kan slå dig ner. Jag bits inte.”

Tammy hoppades att hon inte rodnade. Helvete, varför blev hon så förtrollad av hans röst?

Alltför sent registrerade hon vad Gilbert egentligen sagt. Hon förstod inte hur det gick till, men det var något med Gilbert som fick hennes hjärna att kollapsa helt.

Gilbert såg roat på henne medan hon försökte bestämma vad hon skulle göra.

Nattlinnet som hon hade på sig under morgonrocken var väldigt urringat och väldigt kort. Hon tvekade, men sedan tog Tammy av sig morgonrocken och lade den på marken innan hon satte sig på den som ett sittunderlag. Hon tyckte sig se hur Gilberts blick svepte över hennes kropp innan den mötte hennes igen. Han hade fina ögon. Livliga, bruna ögon som såg ut att glänsa i månens sken.

“Oroa dig inte. Jag kommer inte skvallra”, lovade han.

Tammy såg ner på cigaretten i sin högra hand. Hon hade helt glömt bort den. “Tack. Alltså jag är inte beroende eller nåt, men ibland så bara...”

“Behöver man ta en paus från resten av världen?”

Tammy nickade.

“Något sådant.”

Hon var övertygad om att vid det här läget måste han ha hört hur hårt hennes hjärta bankade. Han var så nära henne att hon kunde känna värmen som strålade ut från honom. Hon kanske inte var beroende av cigaretter, men den känslan, känslan av att ha honom så nära henne, den skulle Tammy gärna spara och bli hög på livet ut.

“Jag känner också så ibland, men istället för att röka så brukar jag lyssna på musik.”

Tammy höjde ett ögonbryn.

“Musik?”

“Tro mig, det hjälper”, menade Gilbert och gav henne en finurlig blick.

Hon skakade på huvudet.

“Det är bara det att.. det känns så tamt. Jag förväntade mig att du typ skulle röka marijuana eller liknande.”

“Marijuana? Hurudan typ tar du mig för, Tammy?” frågade han retsamt.

Hon älskade verkligen hur han sa hennes namn.

“Jag vet inte. Du kan väl berätta? Hurudan typ är du, Gilbert?” Och hon ville verkligen veta. Hon ville veta allt om denna pojke som förhäxat henne så.

Han ryckte på axlarna.

“Jag vet inte. Jag vill gärna tro att jag är ganska normal. Jag gillar poesi, dikter och sånt. Jag älskar hundar, speciellt fårhundar. I framtiden vill jag ha två av dem, gärna fler. Och jag hatar att bli kallad Gilbert. Du får gärna kalla mig Gil istället. Gilbert låter så hemskt formellt.”

En tystnad spreds mellan dem, men det blev inte obekvämt. Det kändes fridfullt att sitta där och bara vara för en gångs skull.

Till slut var det Gil som bröt tystnaden. "Jag gillar verkligen det här stället. Jag förstår varför ni alltid spenderar somrarna här."

Tammy nickade.

"Det är den bästa tiden på hela året. Det är som en paus från våra vanliga liv. Fast det här är den första sommaren på säkert tio år som vi har gäster som bor här."

"Skulle du hellre velat att vi inte var här? Jag och Anna och hennes familj, menar jag?" frågade han allvarligt, som om han tänkte simma till fastlandet om svaret var ja.

"Nej, nej, jag menade inte så", utbrast Tammy. "Det är lite ovant med så här mycket människor bara. Jag gillar att ha Anna och mina kusiner här."

Hon mötte hans blick och lade sedan till: "Jag gillar att ha dig här."

Det var som om någonting förändrades hos Gil. Han såg in i Tammys ögon, och det kändes som om han verkligen såg henne. Han försökte inte hitta fel eller brister, utan såg på henne som om hon var ett mysterium han ville lösa, en gåta som han ville hitta svaret på.

Det kändes så romantiskt och intimt, och Tammy var tvungen att förstöra det. "Sen så kommer ju min pojkvän hit också, Henry. Han kommer först nästa vecka, för han hade någon grej med sina morföräldrar."

Gil såg ut som om någon hällt kallt vatten över honom.

"Pojkvän?" upprepade han dumt.

Förtrollningen var bruten, och Tammy hade lust att sparka till sig själv. Tystnaden som funnits tidigare kom tillbaka, men den här gången var den obekväm och tryckande. Gil reste sig osäkert upp.

"Jag borde förmodligen gå tillbaka till huset. Anna nämnde något om en tennisturnering, och det känns som om man borde vara utvilad inför det."

Tammy nickade, rädd för att förstöra ännu mer ifall hon öppnade munnen igen.

De sa godnatt till varandra, och sedan satt Tammy ensam kvar. Cigaretten i hennes hand var bortglömd, och utan Gils värme kändes luften kall.

Den årliga tennisturneringen var en omtyckt tradition i Harrington-hushållet. Vanligtvis brukade Tammys mor bjuda dit några familjevänner, men med familjen Miller på plats på ön, var det inte nödvändigt det här året.

Tammy tyckte om tennis. Det hon inte tyckte om var tenniskläderna. Den vita kjolen kändes alldeles för kort. Ändå var den betydligt längre än den första kjolen som hennes mamma hade köpt åt henne, den hade Tammy vägrat att ens prova.

Det blev ännu värre då hon såg Anna. Hennes korta kjol (bara tanken på att ha en så kort kjol skrämde Tammy) satt hundra gånger bättre på hennes kropp än vad Tammys kjol gjorde, och hon kunde inte undvika att märka hur vuxen Anna såg ut jämfört med henne. Tammy såg ut som en sjuttonårig flicka - vilket hon var - medan Annas kurvor fick henne att se äldre ut, mognare, sexigare.

Det var inte svårt att se hur Gil hade fallit för henne.

Tammys bröder var inte med, och inte hennes yngre kusiner heller. De hade åkt till fastlandet med Tammys mamma, och hon hade dragit med sig Annas mamma Charlotte som sällskap. Tammys mamma var aldrig med på någon familjeaktivitet som inkluderade rörelse, utan skyllde alltid på en påstådd idrottsskada som hon fått under sin gymnasietid. Hon ljög förmodligen, men Tammy brydde sig inte. Ju färre människor som såg på när hon spelade, desto bättre.

Hon var inte dålig. Tvärtom. Tammy var helt okej på tennis. Men hon var inte bättre än det. Hon var med för att de äldre, mer erfarna spelarna - som var hennes föräldrars vänner och bekanta - skulle ha någon de enkelt kunde besegra. Det gick alltid till på samma sätt. Hon lyckades kanske vinna något set, men det slutade alltid med att hennes motståndare, en svettig medelålders man, klappade henne på axeln och skämtade om att 'hon spelade bra för att vara tjej'.

Sedan började den egentliga turneringen och Tammy fick stå och se på tillsammans med de andra ditsläpade döttrarna hur papporna gapade och skrek medan de sprang runt på planen.

Hon kunde föreställa sig hur årets matcher skulle se ut. Gil skulle åka ut först, eftersom han inte verkade ha något bollsinn över huvud taget. Sedan skulle hon och Anna åka ut, innan deras pappor äntligen fick kämpa över att kunna få kalla sig själv sommarens tennismästare.

“Tammy, du spelar första matchen mot Gil!”

Fan ändå. Nattens händelser gjorde sig påminna igen. Det hade varit så magiskt, innan Tammys hjärna stängt av och hon sa fel sak. Det hade funnits en spänning i luften, det hade nästan känts som om de flörtade. Fast nej, så kunde det inte vara. Gil hade en flickvän, hon inbillade sig bara. Vad räknades ens som att flörta?

Matchen började, och hon försökte att hålla igen för att åtminstone ge Gil en chans, men han var hopplös. Fast han verkade inte bry sig om det, utan skrattade och drev med sig själv på ett sätt som gjorde det omöjligt för Tammy att inte le.

“Du tar väl inte illa upp?” frågade Tammy honom, efter att hon utklassat honom helt.

Gil såg på henne med road blick.

“Ta illa upp? Tammy, du såg hur dåligt jag spelade. Jag borde tacka dig för att du ändå försökte hjälpa mig få några poäng.”

Tammy skrattade, och med ens kändes dagen ännu soligare. Det obekväma slutet på deras konversation kvällen före märktes inte alls på sättet Gil pratade med henne.

Han blev kvar vid hennes sida medan Anna och hennes pappa spelade. Anna spelade fruktansvärt bra, och även om Tammys tidigare osäkerhet lättat lite under matchen mot Gil, kände hon hur den kom tillbaka med full fart. Anna tog poäng efter poäng, och fick det att se enkelt ut. Inte ett enda hårstrå låg fel och hon var inte ens svettig. Hon är mycket bättre på att vara perfekt än vad jag någonsin varit, tänkte Tammy.

Anna vann matchen och Tammy kände hur avundsjukan tyngde ner henne då hon såg hur hennes pappa gratulerade Anna, frågade om hon spelat länge, hur ofta hon

tränade. De behandlade inte henne som en liten flicka, de behandlade henne som en spelare som var värd att spela mot.

“Jaha, Tammy. Då får vi se om du har lyckats förbättra dig sen sist”, sa hennes pappa och Tammy motstod impulsen att springa därifrån.

“Kan inte jag få spela mot Tammy? Det skulle vara så kul, jag har aldrig spelat mot henne förut!” Annas röst lät oskyldig, men hon såg på Tammy som om hon var ett byte, något Anna kunde fånga för att återigen visa hur duktig hon var.

Tammy ryckte på axlarna.

“Okej.”

Det spelade ingen roll om hon spelade mot Anna eller mot sin pappa. Hon skulle ändå inte vinna, även om förlusten kanske inte skulle vara lika förnedrande om hon spelade mot Anna.

Först gick det faktiskt helt okej. Det var jämnt, och Tammy lyckades faktiskt ta ett par poäng. Men Anna var en bättre spelare, och snart ledde hon stort. Det blev inte bättre av att Annas pappa vilt hejade på henne medan Tammys pappa ointresserat såg på hur Tammy flängde runt på planen. Hennes intresse och ork dalade för varje sekund som gick, och hon ville bara att matchen skulle vara över.

“Kom igen Tammy, du kan bättre än så! Kämpa!”

Tammy hajade till, och det gjorde de andra också. Papporna stelnade till, och Anna såg på Gil som om hon ville mörda honom. Ifall Gil märkte det så brydde han sig inte, utan log bara uppmuntrande mot henne. Hon kände sig helt varm i kroppen. Inte samma värme som hon kände efter att ha spelat tennis en hel eftermiddag, utan en sprakande värme som for igenom henne och tände hennes kämpaglöd. Hon skulle inte vinna mot Anna, det visste hon, men hon försökte ändå. Anna, som tidigare sett så obekymrad och mallig ut, returnerade nu sammanbitet Tammys servar. Annas pappa skrek ännu högre än förut, möjligen i ett försök att överrösta Gil, men hon kunde inte bry sig mindre.

Anna vann, förstås, och vann även hela turneringen. Men då Gil kramade om Tammy, så kände hon sig som om det var hon som egentligen hade vunnit.

Dagarna efter det spenderades i Gils sällskap. Han var så annorlunda än Tammys vanliga krets av människor hon umgicks med. Han var enklare, inte lika komplicerad att vara med som de snobbiga ungarna från hennes privatskola var. Han kändes äkta, genuin på ett sätt som hennes klasskamrater aldrig kunde vara, åtminstone inte med henne.

De pratade om litteratur, om hundar, om vad som helst mellan himmel och jord.

Det fanns bara ett problem. Anna. Hon var nästan alltid där, kändes det som - vilket var naturligt, hon ville förstås spendera tid med sin pojkvän - men det kändes nästan som om hon inte ville släppa taget om Gil. Såg hon verkligen Tammy som ett hot? Tanken var skrattretande. Skulle hon, Tammy, förföra Gil och stjäla honom från Anna? Som om det kunde lyckas. Dessutom hade hon en pojkvän, påminde Tammy sig själv. Det hände allt oftare att hon glömde bort Henry helt. Det var bara några dagar kvar tills han skulle komma till ön, och Tammy visste inte hur hon skulle klara av att vara förälskad i Henry, medan hennes ögon hela tiden drogs mot Gil.

För det var också ett problem. Förtjusningen hon kände mot Gil hade ännu inte släppt, trots att Tammy verkligen hade försökt. Känslorna påminde henne om den gången hon druckit alkohol på en fest - resten av världen kändes blurrig och Gil var den enda som existerade.

Det var inte rätt, det var inte ens hälsosamt - men Tammy visste inte vad hon skulle göra för att få bort de syndiga känslorna från sin kropp.

Till slut kom dagen som Tammy fruktat ända sedan hon först såg Gil. Dagen Henry skulle komma till ön. Hon kunde knappt få i sig något vid frukosten, trots att hennes mor hade stekt pannkakor, Tammys favorit. Hennes föräldrar kunde inte sluta tala om att de äntligen fick träffa den 'unge mannen som stulit vår dotters hjärta' som hennes

far uttryckte sig. Tammy ville bara skrika åt dem att hålla käften, samtidigt som hon undvek att se på Gil.

Han hade vetat att hennes pojkvän skulle komma hit, även om hon inte sagt när. Han hade ingen rätt att titta så där anklagande på henne. Det var ju inte precis som om Tammy var skyldig att berätta precis allt för honom. Någon annan kunde ju ha nämnt att Henry skulle komma idag.

Hela saken blev bara värre när hennes morbror också gav sig in i diskussionen. Han frågade alldeles för mycket och det kändes som ett polisförhör. Om det var ett sätt att gottgöra för att han försvann från hennes liv i nästan tio år, så kunde han ha valt ett bättre tillfälle.

Hon hade åtminstone lyckats övertala dem att få låta henne träffa Henry ensam först, innan hon presenterade honom för familjen. Tanken på att ha dem med sig då hon stod på bryggan och väntade på att han skulle stiga i land fick Tammy att rysa av förskräckelse.

Hon blev ännu gladare över att hon stod ensam på bryggan då hon slutligen fick syn på honom.

Henrys kopparaktiga hår var längre och han såg lätt solbränd ut, men annars var han sig lik. Ändå kändes han som en främling. Men Tammy misstänkte att det inte var han som hade förändrats - det var miljön. Tråkiga skolkorridorer och stadens livlighet hade ersatts av ett frodigt sommarparadis. Det såg så fel ut, tyckte hon, men rusade ändå fram för att krama honom. De var ensamma på bryggan, men Tammy kände sin familjs brännande blickar ända från terrassen. Henry var lika stabil som vanligt, vilket hon var tacksam över.

“Jag har saknat dig”

Tammy svarade som på autopilot. “Jag har saknat dig med.”

Mötet kunde ha gått sämre, konstaterade Tammy. Det hade inte varit underbart, men hon trodde att hon hade skådespelat tillräckligt bra så att ingen skulle misstänka något. Hon hade knappt ens behövt säga något, utan alla hade varit fokuserade på Henry.

Hennes familj hade älskat Henry, precis som väntat. Hennes pappa hade beskrivit honom som en 'Redig, ung man som är precis vad Tammy behöver'. Hennes mamma och Charlotte hade blivit störförtjusta i honom från första ögonblicket och hennes mamma var överlycklig över att han kommit till ön 'precis i tid för den stora festen' som skulle äga rum dagen efter. Även om Anna inte sade mycket, syntes det på henne att hon tyckte att han var snygg. Gil hade inte synts till över huvud taget. Anna hade sagt att han gått till stranden för att skriva poesi, men Tammy misstänkte att det inte var den enda orsaken. Alla verkade tycka att Henry var helt underbar, och hennes mamma hade till och med tjutit till av förtjusning då Henry hade gett Tammy en liten present. Familjens entusiasm fick Tammy att känna sig lite skyldig. Han var perfekt, perfekt för hennes perfekta liv. Varför kunde hon inte vara kär i honom?

Tammy hade lyckats stå ut i en timme innan hon ursäktade sig. Hon flydde till sitt rum, bort från den brännande solen och ängsligheten som hemsökt hennes kropp hela morgonen. Hon tog Henrys present med sig, nyfiken på vad innehållet var.

Hon drog häftigt efter andan då hon öppnade gåvan. En spegel. Den vackraste spegel hon någonsin sett, utsmyckad med pärlor och krusiduller av guld. Hon vände och vred på spegeln och kunde inte hitta en enda skavank. Solstrålarna som sken in genom fönstret fick guldets att gnistra. Hur mycket pengar hade Henry fått betala för att få tag på dyrbarheten i hennes hand? Den kändes tung och lite otymplig, och Tammy övervägde att tappa den i golvet med flit.

Hon hatade speglar. Hon undvek sin egen spegelbild så ofta hon kunde, eftersom hon avskydde personen hon såg. Ett alldagligt ansikte, med alldagliga drag och en alldaglig frisyr. Det fanns ingenting med hennes ansikte som fångade folks ögon, utan deras blickar drogs direkt till snaran runt hennes nacke. Idag var det ett enkelt pärlhalsband, imorgon kväll skulle hon bli strypt av diamanter. Det var ett fängelse, och inte ens på sommaren, på deras ö kunde hon slippa påminnelsen om att hon var Tammy Harrington, Edmund Harringtons dotter och en vandrande skattkammare.

Festkvällen var olidlig. Solen lyste aldeles för varmt för att vara klockan åtta på kvällen, tyckte Tammy. Det var så varmt, att hon förmodade att ifall någon knäckte ett ägg på hennes panna, så skulle ägget stekas. Värmen bidrog också till den kvävande känslan hon haft ända sen hennes mor hjälpt henne hänga diamanthalsbandet runt halsen. Tammy vågade inte ens gissa hur mycket det kostat, och det var inte ens det dyraste hon ägde. Diamanterna var tunga och kalla mot hennes hud, och hela kvällen hade hon behövt stå ut med att gästernas blickar drogs mot hennes hals, och i vissa av de äldre människors fall, lite längre ner. Och det värsta var att hon hade ett exakt likadant halsband. Det var så onödigt, så ofattbart slösaktigt att Tammy skämdes varje gång hon hade på ett av halsbanden.

Det som kanske var allra märkligast, var att ingen av gästerna hade tyckt att de var konstigt ifall Tammy berättade för dem om den skamfyllda slösaktigheten. Hon var omgiven av östkustens allra rikaste, familjerna med de största företagen. Även bland eliten fanns det en hierarki. De äldsta familjerna, där vissa hade varit rika sen urminnes tider (bland dem Tammys familj), såg ner på de nyrika, vars förmögenheter bara funnits i deras familjer någon ynka generation. Man kunde tydligt se skillnaden. De nyrika syntes. Och hördes. Deras kläder var lyxiga, men på ett skrikigt sätt. De förstod sig inte på elegans och glamour, att subtilt uttrycka sin förmögenhet på ett sätt som stack ut från vanligt folk utan att blända dem. De krävde desperat mer plats, mer uppmärksamhet, som om allt när som helst skulle rivas ifrån dem.

Och de hade förmodligen rätt. Ansikten som Tammy lagt märke till på förra årets fest syntes inte till någonstans, medan flera nykomlingar storögt såg omkring sig i ett försök att ta in familjen Harringtons sommaridyll.

De rikas hierarki påminde mycket om skolans näringskedja. Alla ville vara på topp, och sparkade ner andra i ett försök att klättra uppåt. Tammy var på toppen, förstås. Platsen som skolans It-girl hade varit hennes ända sedan födseln. Hon hade pengar, hon hade namnet, och hon hade stil. Det var allt som behövdes. Men toppen var en ensam plats, och de som hon omgav sig med kändes som dockor, söta flickor och stiliga pojkar från New Yorks mest prestigefyllda familjer. Det var en taktik, ett sätt för deras föräldrar att komma närmare den rikedom de bara kunde drömma om. Det blev

nästan löjligt. Skolan hade blivit ett skådespel, en enda stor hop av falskhet. Och Tammy var falskast av alla. Det var outhärdligt, att strutta runt i märkeskläder och pärlor och låtsas som om allting var okej. Hon hade från en ung ålder lärt sig att hon behövde vara en annan version av sig själv runt andra då den vanliga Tammy inte räckte till. Vem var egentligen den riktiga Tammy? Hade hon mål? Drömmar, som inte handlade om att gifta sig rikt och ta över familjeföretaget?

Hon visste inte svaret, märkte Tammy, medan ångesten bildade en klump i magen. Det kändes som en strypsnara lagts runt hennes hals, och stal all luft från henne, lite åt gången.

Hon kände hur någon tryckte hennes hand. Henry. Hon kände för första gången glädje över att han kommit till ön. Hon lät honom dra henne bort från festens centrum till trädgårdsgungan under eken. Han satt tyst bredvid henne, medan hon drog flera djupa andetag. Skuggan som eken gav hjälpte lösa upp den kvävande känslan hon haft sedan festens början.

Till slut hade hon samlat sig tillräckligt mycket för att kunna titta på Henry. Han mötte inte hennes blick, utan betraktade de minglande rikingarna. Tammy ville veta vad han tyckte om hela spektaklet. Henrys pappa var affärsman, men vad hon visste så levde familjen Shaw på arvet från Henrys morföräldrar. De hade flyttat från England till New York för att hans far fått nys om en affärsmöjlighet, men det verkade fortfarande gå trögt. Lyxen som var Tammys vardag var säkert överväldigande för honom.

“Vad tycker du egentligen om allt det här?”

Henry såg ut som ett frågetecken.

“Vad menar du?”

“Jamen”, Tammy svepte med handen mot festen som pågick runtom dem. “All den här uppståndelsen.”

Han såg ut att fundera över sitt svar. “Det är okej. Jag är bara inte van vid såhär... mycket. Det var beundransvärt av dig att ta över så mycket av planeringen, Tamia.”

Tamia. Han kallade henne aldrig för Tammy. Hon var alltid Tamia för honom.

Henry såg på henne på ett sätt som hon inte kände igen. Tänkte han kyssa henne? Hon hade kysst honom förut, för att försöka övertala sig själv att hon hade känslor för

honom, men det var alltid på privata platser. Hon ville inte bli kysst när alla kunde se, och började fundera på en ursäkt att fly därifrån.

Hon blev räddad av den hon minst anade.

“Kommer ni med och tar ett dopp med mig och Gil?” Anna, som Tammy inte hade sett till på hela kvällen, dök upp med Gil i hasorna.

“Vadå? Nu?” frågade Tammy dumt.

Anna himlade med ögonen.

“Nej, om ett år. Såklart jag menar nu!”

Gil började gå mot bryggan.

“Kommer ni?”

Henry såg osäker ut.

“Men vi har ju inte våra badkläder?”

“Men vad då? Vi kan väl simma i underkläderna? Var inte så pryda”, bad Anna.

Tammy tvekade.

“Kom igen! Var inte en såna tråkmånsar”, bönade Anna återigen, hennes röst otålig.

Och hur skulle Tammy kunna säga nej till Anna, när hon äntligen betedde sig som hennes vän?

Henry suckade.

“Okej”, sade han tyst, som om han var rädd för att ta för mycket plats.

Anna tjöt till av lycka och drog genast med sig Tammy ner mot bryggan medan killarna försökte hänga med. Flera av gästerna såg på dem med undrande blickar, men Tammy brydde sig inte.

De ökade takten, och till slut så sprang de nästan. Anna slet av sig den korta sommarklänningen utan skam och dök elegant ner i vattnet. Gil dök ner i vattnet inte långt efter det, fastän hoppet var något mindre graciöst. Tammy tvekade. Vad som nyss verkat som en upplivande grej tyngde nu ner henne mot marken. Hon var inte Anna, med perfekta kurvor och solbränd hud. Fast behövde hon vara Anna? Kunde

hon inte bara få vara Tammy, utan att skämmas eller gömma sig? Gils blick var det sista hon behövde. Hon drog klänningen över huvudet och hoppade kvickt ner i vattnet - för det fanns verkligen ingen poäng med att visa sig i bara underkläderna någon längre stund. Det blåa havsvattnet var svalkande, och Tammy önskade att hon kunde stanna där för alltid, långt borta från stress och oro. Till slut var hon tvungen att få luft och simmade upp mot ytan.

Henry hade också hoppat i, även om han valt att inte ta av sig shortsens. Det kändes befriande på något sätt - skillnaderna mellan dem hade suddats ut och istället var de bara fyra tonåringar, med hela livet framför sig. Det var ett sådant ögonblick som Tammy visste att hon skulle komma ihåg hela livet, ett ögonblick då hon äntligen kände sig lycklig. Var det den versionen av henne själv som var den verkliga? Lugn och lycklig och hoppfull? Hon hoppades så.

Hon väcktes ur sina tankar av en skvätt vatten som träffade henne rakt i ansiktet och vände sig om för att kräva hämnd, men möttes bara av Gils fundersamma ansikte.

“Vad är det?” frågade Tammy, som kände sig illa till mods vid avsaknaden av Gils strålande leende.

“Äh, det är inget”, svarade han avfärdande. “Det är bara det att du tappat ditt halsband.”

Tammy kände hur ansiktet bleknade.

“Nej. Nej, nej, nej”, upprepade hon, gällare varje gång medan hon kände med händerna runt sin hals. Där det borde ha funnits diamanter, möttes hon endast av sin egen, våta hud. “Fan, jävla helvete!”

“Lugn, det är bara ett halsband. Ingenting att få panik över.”

Hon såg på Gil som om han var dum i huvudet.

“Bara ett halsband? Gil, det där halsbandet kunde köpa mat åt en tvåbarnsfamilj i flera år!”

Han ryckte på axlarna.

“Och? Du tycker ju ändå inte om att använda det. Du har gått runt hela kvällen och slitit i halsbandet så ofta att man skulle kunna tro det var en strypsnara, vilket säger mig att det förmodligen är ganska bra att det just nu ligger på havets botten.”

Tammy suckade frustrerat och dolde hennes ansikte i händerna.

“Har det verkligen varit så uppenbart?”

“Du behöver inte oroa dig. Jag skulle tro att alla dessa människor är alldeles för självupptagna för att lägga märke till något annat än dem själva.”

Han hade rätt. Tammy brydde sig ju egentligen inte alls om halsbandet. Hon stängde ögonen och fokuserade på att andas och öppnade inte ögonen innan hon kände hur Gil rörde vid hennes arm.

“Du har varit så stressad under de senaste dagarna. Du har inte haft tid för något annat än att planera festen, verkade det som. Hur är det egentligen med dig, Tammy?”

Åh gud. Blicken som han gav henne fick henne nästan att svimma. Det kändes så skönt att någon äntligen brydde sig om hur hon mådde och hon ville skrika att hon inte alls var okej, att det kändes som om hon drunknade i en pöl av ångest om ingen räddade henne snart.

“Alltså, jag är okej, det är inget”, försäkrade hon honom, och hatade sig själv för att hon skådespelade igen, ljög för honom.

“Det är väldigt gulligt att du bryr dig”, mumlade hon, och hoppades att han inte hörde, men det gjorde han förstås.

Hans ögon svepte över hennes ansikte, som om han försökte ta in varenda detalj och gravera in dem i sitt minne, innan hans blick landade på hennes läppar.

I en sekund trodde Tammy att han skulle kyssa henne.

Sedan märkte de hur Anna och Henry såg på dem och ögonblicket var över. Handen, som Gil fortfarande höll mot hennes arm, drogs snabbt bort och han simmade iväg till Anna likt en skamsen hund som återvänder till sin ägare.

Tammy hade fått nog av havet och Henry följde genast med henne. Gil stannade kvar med Anna, som för att gottgöra för henne. De lekte i havet, skvätte vatten på

varandra och skrattade. Äkta skratt. Hade Tammy någonsin skrattat på det sättet med Henry? Hon trodde inte det.

Vägen tillbaka till storhuset var stel. Anna och Gil fortsatte att skratta och skoja, medan Tammy och Henry gick tysta. Hon visste att någon av dem borde säga något, men hon visste inte vad.

De hade blivit tillsammans efter jullovet. Henry hade bjudit ut henne, och hon hade sagt ja, mest för att han var en attraktiv pojke och hon varit avundsjuk på sina kompisar som alla hade pojkvänner. Det hade gått framåt fort och till slut var Henry och Tammy tillsammans. Tammy hade kanske inte varit störtförälskad i honom, men hon tyckte om Henry. Han var stabil, som en klippa, och hon kunde alltid lita på honom.

Men räckte det att bara tycka om någon? Med Gil hade hon fjärilar i magen, hjärtklappning och det där ruset man sägs få då man är nyförälskad. Det fick hennes relation med Henry att framstå som vänskap.

Kanske var hon och Henry inte menade för varandra. Hon och Gil skulle säkert passa bättre ihop, tänkte Tammy. En bild dök upp i hennes huvud. Hon och Gil, här på ön. De hade sina två fårhundar och en son och en liten dotter. Gil spelade tennis med pojken medan dottern satt och ritade vid picknickbordet under eken. Tammy dukade långbordet på terrassen och hon hade på sig en av de där blommiga sommarklänningarna hennes mamma brukade ha på sig. Hennes kinder blev röda av skam, för man borde inte ha sådana tankar om sin kusins pojkvän, men hon kunde inte hjälpa det.

Hon var kär i Gil.

Insikten om hennes förälskelse orsakade en jävla massa huvudbry för Tammy. Gils närhet, som hon trivts i likt en fisk i vattnet, var plötsligt alldeles för mycket för att hon skulle tåla det. Det var så otroligt att hon nästan kände för att skratta. Vem annan än hon skulle lyckas bli kär i sin kusins pojkvän under en ösemester, samtidigt som

hennes egen pojkvän befann sig på samma ö? Hon visste inte vad hon skulle göra. Tammy behövde bli av med de opassande känslorna hon hade, men hur slutade man vara kär i någon? Det var ju inte precis som hon hade något annat val, heller. Tanken på henne och Gil tillsammans - det var omöjligt. Även om hon försökte vinna hans hjärta, så skulle hon aldrig kunna tävla mot Anna. Både för att hon var hennes kusin, och för att Tammy visste att hon aldrig skulle vinna.

Anna hade också blivit för mycket för Tammy. Stunden de delat där de simmade i havet hade gjort Anna ännu mer *Anna* än vanligt. Hon släppte inte Gil ur sikte ens en sekund, och missade aldrig en chans att få hon själv att se bättre ut än Tammy.

Och det blev ännu värre på Annas födelsedag.

Annas födelsedag var lika oundviklig som att solen steg upp på morgonen, och ändå kändes det som en käftsmäll. Tammy rös då hon kom ihåg otaliga födelsedagsfester där Anna strålade upp och Tammy föll platt som en pannkaka. Visst, det var hennes födelsedag. Men Tammy var inte van med att känna sig så bortglömd, så åsidosatt. I skolan var hon på topp, men då tävlade hon inte med Anna.

Å andra sidan skulle det bli skönt att för en gångs skull inte känna som om man alltid var iakttagen. Hon skulle kanske ta tillfället i akt och prata med Gil? Inte för att hon visste vad hon skulle säga. Det gick ju inte precis för sig att hon skulle gå fram till honom och deklarerera sin kärlek till honom.

Tammy avbröts från sina funderingar av två små troll.

“Tammy, du lovade att du skulle spela tennis med oss!”

En gnällig röst hördes, ackompanjerad av två par springande fötter. Michael och George nådde knappt upp till hennes axlar, men vad hennes yngre bröder saknade i höjd kompenserade de för i mängd. Vanligtvis brukade det kännas som om de fanns överallt, hela tiden, men på sistone hade Tammy knappt märkt av dem. Det måste vara på grund av Annas lillebrorsor. Thomas och Harry hade hållit dem upptagna.

Men nu hade hon lovat dem att hon skulle spela tennis, även om man knappt kunde kalla det att spela. De två tioåringarna flängde runt med sina racketar, och Tammy gjorde sitt bästa för att hänga med. Men hon klagade inte. Hon tyckte om att spendera tid med sina bröder, även om de irriterade henne till döds ibland.

Då de äntligen spelat klart var Tammy dränkt i svett. Gästerna skulle anlända när som helst och hon skyndade sig att duscha och klä upp sig. Att skrubba rent kroppen kändes befriande och gav henne återigen tid att tänka och komma på en plan. Hon skulle tala med Gil, bestämde hon. Hon skulle glömma bort alla känslor och drömmar om kärlek och bara prata, för Gil var hennes vän, och i dagsläget fick det räcka.

Hennes plan lades på is väldigt fort.

Då hon slutligen var klar med att klä upp sig - inga diamanter, bara ett ynka pärlhalsband, tack gode gud - var festen i full gång. Gil syntes inte till någonstans och inte Henry heller.

Den enda som var lättlokaliserad var Anna, vars närvaro man inte kunde missa. Klädd i en kort solklänning och med blommor i sitt hår såg hon ut som en skogsnymf, eller till och med en gudinna. Något sagolikt var det över henne i alla fall, i sättet hon till synes ansträngningslöst gled runt bland gästerna med ett glas vin i handen, småpratade, fick dem att skratta. Det fick Tammys mage att vrida sig och hon sträckte sig efter ännu ett glas champagne.

Några glas senare hade himlen blivit mörkare och Anna vacklade runt vid förfriskningsbordet. Hon var full, märkte Tammy direkt, ännu fullare än vad Tammy var. Hon osade av alkohol blandat med söt parfym och gick på ostadiga ben. Var befann sig hennes föräldrar? Och var fanns Gil, för helvete?

Tammy suckade. Trots vad hon ibland tyckte om Anna så visste hon att om hon inte hjälpte kusinen skulle det kanske gå riktigt illa.

"Okej, nu är det dags för dig att ta en paus", bestämde Tammy och började kämpa med Anna om vinflaskan hon höll ett stadigt grepp om.

"Men, alltså, jag har inte ens druckit så där mycket! Jag är okej!"

Tammy lyckades till slut slita flaskan ur den sludrande Annas grepp. Hon började leda bort sin kusin från festen, vilket gick trögt. De skyhöga klackarna som Anna hade på sig saktade ner henne ordentligt, innan Tammy fick nog och tog av dem. Till slut kom de fram till trädgårdsgungan.

Tammy visste inte vad hon skulle säga eller göra. Anna såg inte ut att behöva spy, men hennes dimmiga ögon signalerade att hon inte var helt närvarande heller.

Efter en lång tystnad var Anna den som sa något.

“Jag önskar att jag var som du, Tammy.” Hennes röst var mjuk och hördes knappt.

“Du förstår inte hur avundsjuk jag är på ditt liv.”

Tammy trodde först att hon hade hört fel. Det verkade omöjligt att Anna - snygga, charmiga Anna, som hade världens finaste pojkvän - avundades Tammy.

“Du har fan allt. Du är rikare än vad jag någonsin kommer bli, du ska ta över ett av de största företagen på östkusten, du är viktig”, snörvlade Anna. “Du är sådär äckligt vacker, på ett sådant oskyldigt och änglalikt sätt. Och du har en helt perfekt pojkvän, och ändå är du inte nöjd.”

Hon förstår inte vad hon talar om, tänkte Tammy. Hon är full. Men det skavde ändå lite. Var det såhär som Anna egentligen kände, eller var det alkoholen som talade en massa nonsens? Hur som helst kändes det skrattretande löjligt. Att Anna skulle avundas Tammy kändes lika osannolikt som att månen skulle trilla ner.

“Lova att du inte tar honom ifrån mig”, sa Anna plötsligt. “Snälla ta inte Gil ifrån mig.”

Tammy visste inte vad hon skulle svara. Det borde ha varit enkelt, att säga ‘jag lovar, Anna, jag kommer inte ta honom ifrån dig’. Men en liten röst inom henne, en röst som envist ville hoppas att Gil tyckte om henne mer än Anna, hindrade henne från att säga något.

Det kändes som om de satt i tystnad i en evighet, innan Tammy insåg att Anna hade somnat. Tursamt nog dök Henry upp, likt en räddande ängel.

“Har hon druckit?” frågade han, som om svaret inte var solklart.

Tammy nickade ändå, och såg på då hur han plockade upp Annas sovande kropp som om hon var lätt som en fjäder.

“Jag för upp henne till hennes rum”, sa han, och Tammy nickade återigen.

Hon orkade inte fråga var han varit hela kvällen. Huvudet kändes helt tomt, och hon kände sig utmattad och alldeles för pigg på samma gång. Hon hade nog själv druckit lite för mycket.

“Jag kommer snart”, ropade Tammy innan hon begav sig ner mot stranden.

Hon behövde komma bort från den allt mer kvävande festen, som fortfarande pågick runt dem, och hon drog en lättnadens suck då sorlet från trädgården minskade i volym ju längre bort hon gick.

Stranden var inte tom, som hon hade hoppats, utan vid strandkanten stod Gil och blickade ut över havet. Hans skepnad lystes upp av månljuset och gjorde honom ännu mer tilldragande. Tammy kände sig helt mållös. Gil såg på henne med samma blick som han gjort kvällen före, och det gjorde henne alldeles svag i knäna. Han kom allt närmare, och Tammy undrade ifall han varit vid stranden under hela festen, och varför, och...

Och sedan kysste han henne.

Det borde ha varit fyrverkerier, elektricitet och vågor av känslor, och först kändes det så. Men sedan tog tankarna över. Varför kysste han henne? Betydde det något för honom, eller var det bara fysisk åtrå? Var det hämnd för något som Anna gjort? Anna. Med ens knuffade Tammy sig bort från Gil och hans närhet. De sa ingenting till varandra, utan bara stod där och stirrade på varandra medan Tammy andades häftigt. Det kändes som han stulit all luft ifrån henne med sin kyss.

Hennes räddning kom i form av hennes mammas röst som hördes ända från sommarvillan.

“Tammy? Vart tog du vägen?”

“Jag kommer snart!”

Hon gav Gil en sista blick innan hon nästan sprang tillbaka till huset. Där gick hon snabbt in på sitt rum och lyckades undvika resten av familjen. Hennes huvud snurrade. Gil hade kysst henne. Det kändes så kaotiskt, så ofattbart, och hon visste att det skulle orsaka en massa huvudbry för henne. Men där och då, tillät hon sig själv att njuta, och minnet av kyssen lullade henne till sömns.

Gils kyss hade verkligen fått henne ur fokus, märkte Tammy nästa morgon. Hon spillde kaffe på den vita linneduken, slog stortån i tröskeln och glömde helt bort att hon lovat sina bröder att spela krocket. Hon kom inte på det förrän de två ilska tioåringarna stod utanför hennes dörr och skrek på henne.

En sak hade hon i alla fall varit noga med: att undvika Gil. Hon lyckades undvika Gil i exakt 22 timmar, vilket Tammy tyckte var en väldigt remarkabel prestation, med tanke på att Gil verkligen ansträngt sig till det yttersta för att få tala med henne. Tammy hade lyckats slinka undan varje gång, lika smidigt som en katt. Men de andra hade börjat märka att något var fel. Hennes mamma hade gett henne en konstig blick då Tammy hade tvärvänt på verandan för att undvika Gil, och sedan hade hon blivit tvungen att undvika sin mamma också för att slippa svara på jobbiga frågor. Anna verkade också ha märkt att de undvek varandra, men hon var så glad över att få ha Gil för sig själv att hon inte verkade tänkte på det något mer.

Tammy visste att hon inte kunde gömma sig för Gil för alltid. Tids nog skulle hon bli tvungen att tala med honom. Hon behövde bara lite tid att fundera ut vad hon borde säga.

Turen var inte på hennes sida. Efter de ätit middag - en improviserad kräftskiva - bad hennes mor henne om att gå ner till bryggan för att söka efter Mrs. Williams handväska.

“Inte för att jag tror att den är vid bryggan”, hade hennes mamma sagt. “Men vem vet vad den kvinnan får för sig att göra då hon är full. Hursomhelst måste den hittas. Kolla i båthuset också. Och förresten kan du ta med Gil också, två par ögon ser mer än ett.”

Tammy svor tyst för sig själv under vägen ner till bryggan. De gick i tystnad, något som var mycket ovanligt. Vanligtvis fylldes deras stunder tillsammans av oändligt prat, men efter vad som hänt var det förstås inte möjligt.

Det kändes så obekvämt, så stelt emellan dem, och Tammy fruktade att det aldrig skulle bli som förut, innan kyssen, mellan dem. Jag måste säga något, för ifall den här tystnaden fortsätter kommer jag hoppa i vattnet och simma ner till havsbotten och aldrig komma upp, tänkte hon.

“Du, Gil...” En mås flög lågt över dem, så nära att Tammy skulle ha kunnat röra vid den om hon sträckt på sig, och hon kom av sig.

Gils ansikte pryddes av en frågande min.

“Vad? Vad var det du ville säga?”

“Jag bara undrade var du var igår. Jag såg dig knappt under hela kvällen.”

Fegis, tänkte hon. En feg utväg. Men om det fanns en utväg från en jobbig konversation, ja, då skulle hon ta den.

Gil såg besvärad ut.

“Jag och Anna hade ett litet bråk. Ett missförstånd. Jag ville inte förstöra hennes kväll, så jag höll mig borta från festen. Tänkte att ingen annan än hon skulle bry sig ifall jag var där eller inte”

Jag bryr mig, tänkte Tammy. Jag bryr mig alldeles för mycket och vill alltid ha dig i närheten.

En obekväm tystnad spred ut sig som ett hav mellan dem. Hon hade just tänkt gå tillbaka till huset då Gil tog tag i hennes arm. Han såg menande på henne.

“Kom igen, Tammy. Vad var det du egentligen ville säga?”

Ja, vad var det som hon ville säga? Att han var perfekt, att hon älskade honom, att det kändes som om hon väntat hela livet på någon som han.

Men det sa hon inte.

“Du måste göra slut med Anna. Du måste berätta om kyssen och du måste låta henne gå vidare.”

Så fort orden kom ut från hennes mun ångrade hon sig, men visste att hon gjorde det rätta. Hon väntade på att Gil skulle säga något: att han skulle hålla med och berätta för Anna så snart som möjligt.

“Det är inte så enkelt”, suckade Gil.

Mot sin vilja kände Tammy hur irritationen steg inom henne.

“Vad fan menar du? Anna kanske blir ledsen och hon kanske inte pratar med mig på någon vecka, men bara vi förklarar att det bara var en gång och ett misstag, så förlåter hon oss!”

Fast det tvekade hon lite på.

“Men du fattar ju inte!”

Gil nästan skrek, och Tammy insåg att det här var första gången hon någonsin upplevt att Gil höjt rösten. Han tog ett par djupa andetag och fortsatte.

“Jag är bara här för att jag är Annas pojkvän. Ifall jag inte är det längre, och dessutom sårar henne, skickas jag härifrån. Och jag...”

Han tvekade.

“Jag tycker om dig, Tammy. Jag vill inte åka härifrån för det betyder att jag inte kommer se dig igen, och tanken på att spendera resten av sommaren utan dig känns helt outhärdlig. Du behöver inte dela mina känslor, fan, du behöver inte ens tycka om mig. Men du behöver veta varför jag inte kan berätta för Anna. För du betyder alldeles för mycket för mig.”

Ifall Tammy skulle förklara det hon kände i den stunden skulle hon säga att det var som en damm som långsamt svämmade över tills den äntligen brast. Hon kysste Gil, och kyssen var ännu bättre än den första. Det behövdes inga ord, för båda förstod att det var bara de två, ensamma i sin lilla värld.

Och de behövde inte någon annan.

Tammy vaknade med ett leende på läpparna. Gårdagen kändes som en dröm, ofattbar och märklig på det bästa sättet. Hon mindes fortfarande hur kyssen kändes, kunde återuppliva hela scenen i sitt huvud.

Anna och Henry fanns fortfarande i hennes tankar, men Tammy tryckte undan dem allt hon kunde. Det var inte rätt, det var skamfullt och syndigt. Men det var något

spännande med det hela, tyckte hon. Att vara någons hemlighet - någon värt att ta en risk för. Det de gjorde var så fel, men det kändes på något sätt så rätt.

Hon tyckte synd om Henry. Det var inte rätt, för han hade aldrig gjort något fel, men Tammy intalade sig själv att det var ett nödvändigt ont.

Och en del av Tammy, en självisk liten grön djävul inom henne, tyckte att det var rätt åt Anna. Anna hade fan allt. Hon var snygg, hon var smart, hon var charmig. Alla älskade henne. Älskade någon den riktiga Tammy, inte den perfekta och felfria spegelbilden? Jo, Gil. Gil tyckte om Tammy. Och därför tyckte den gröna djävulen att hon förtjänade det här.

Hon förtjänade Gil.

Att vara med Gil var lättare än att andas, och svårare än något hon någonsin gjort. Å ena sidan kändes relationen som en enda stor lättnad. Hon behövde aldrig låtsas med Gil, behövde aldrig visa upp en fasad.

På dagarna var det besvärligt. Det var nästan outhärdligt att vara så nära varandra utan att ens kunna röra vid varandra utan att någon skulle bli misstänksam, och när de försökte smyga iväg tillsammans märkte de att ön var frustrerande liten. Oavsett var de var, fanns alltid en av Tammys släktingar eller Henry inom hundra meters avstånd.

Men nätterna var bara deras. Då resten av ön sov, var Gil och Tammy vakna. Nätterna tillsammans kändes så otroligt befriande, tyckte hon, som om hela ön var deras. De tog midnattsdopp, vandrade över den klippigare sidan av ön, och beundrade natthimlen. Det var deras egna paradiset.

“Okej, okej, helt seriöst: Alla skämt åsido, varför dejtade du Anna? Hur blev ni ens tillsammans?”

Det var under en av deras nattliga eskapader som frågan ställdes. Tammy hade en skämtsamt ton, men hon hade verkligen velat veta. Inte bara på grund av sin egen osäkerhet, utan också för att hon ville veta allting som fanns att veta om Gil.

De satt vid sin kulle - kullen där de pratat för första gången - och delade på en cigarett. Gil tog ett djupt andetag, och blåste ut röken i den fuktiga nattluften innan han svarade.

“Du vet hur Anna är.”

Hon skakade på huvudet.

“Kom igen, du måste ge mig mer än det.”

“Jag vet inte vad mer det finns att säga!” Gil log avvärjande, och Tammy tänkte att hon aldrig ville glömma bort hans leende. “Anna är Anna. Charmig och vacker. Galet svartsjuk ibland, men ändå underbar. Hon är lite som solen, på ett sätt. När hon strålar ner på dig känner du dig underbar, men när hon går bakom moln känns allting grått.”

Det var en fin beskrivning av Anna, och hon sa det till honom. Gil skruvade på sig och avfärdade hennes beröm.

“Det är lätt att göra något finare än vad det egentligen är.” Han hostade till och tände en ny cigarett. “Det är väl det vi håller på med just nu.”

Tammy bet sig i läppen och teg. Det var när Gil sade sådana saker som hon fick dåligt samvete.

“Jag hatar att vi gör detta mot henne, och Henry”, fortsatte han. “Hon är kanske inte Guds bästa barn, men jag tycker om henne. Och Henry... Tja, jag känner honom knappt. Men han känns som en hygglig person.”

“Vi har inget annat val”, uttryckte Tammy, som hon gjort så många gånger förut.

Hon lade sig ner på rygg, och blickade upp mot natthimlen. Stjärnorna lyste klart, och hon bad Gil att peka ut konstellationerna åt henne.

Och så fortsatte livet.

De åt middag tillsammans, båda familjerna, varje kväll. Euphemia brukade tala om uppkommande besök till fastlandet, och diskuterade med Charlotte om gardintyger hon tänkte införskaffa. John och Edmund talade om affärer, medan de yngre barnen lekte med maten. En dag, efter att desserten - vaniljglass med jordgubbar - serverats, tog Edmund till orda.

“Nå, låt höra. Vad har ni ungdomar för planer för framtiden?”

Ingen kände sig manad att börja. Till slut tog Henry till orda.

“Jag har ju fortfarande ett år kvar av high school, men efter det hade jag tänkt flytta tillbaka till England. Flera generationer av min familj har utbildat sig vid Oxford universitet, och jag tänker följa i deras fotspår. Dessutom vill jag vara på plats när restaureringen av min familjs slott i östra Skottland påbörjas.”

Tammys far höjde på ögonbrynen.

“Slott? Tammy har inte nämnt något om ett slott.”

För att jag inte visste något om det, tänkte Tammy. Det stack till lite. Nog för att hon kanske inte varit så intresserad av Henrys släkt, men hade han inte velat berätta för henne att han ägde ett slott?

Henry log besvärat.

“Nå, det är inte mycket att se på nuförtiden. Ruiner, skulle kanske vara ett mer passande ord. Renoveringarna skulle redan ha startat om jag fått bestämma, men min morfar var mycket tydlig med att jag inte skulle få tillgång till pengarna i mitt arv förrän jag fyllt aderton.”

Edmund skrockade förnöjt.

“Få se ifall någon kan överträffa det. Anna, berätta du.”

“Eh... UCLA accepterade mig, så jag drar till Kalifornien i höst”, mumlade hon.

Något i hennes ton, sättet hon inte mötte Edmunds blick, fick Tammy att tro att hon inte var så nöjd med det beslutet.

“Det kommer bli svårt att ha vår lilla tjej så långt borta från oss, men det är ju förstås hennes val”, inflikade Annas mamma.

“Tammy, vad är dina planer efter du är klar med high school?” frågade Annas pappa.

“Yale”, svarade Tammy kort.

Hennes mamma gav henne en sträng blick, en blick som sa åt henne att skärpa sig och inte reta upp hennes far.

“Eller Harvard.”

“Yale”, envisades Tammy.

Den muntra minen på hennes fars ansikte började långsamt försvinna.

“Alla förstfödda i familjen Harrington har studerat vid Harvard. Vi har diskuterat det här förut, Tamia.”

Och varje gång hade Tammy sagt nej. Det hade alltid varit Yale för henne, ända sedan hon som liten sett Blair och Rory i TV-rutan och desperat velat vara som de. Smarta, djärva och målinriktade.

“Du då, Gil?” frågade hon, i ett försök att rikta uppmärksamheten från sig själv. “Vad är dina planer?”

“Lustigt nog är jag också inriktad på Yale.”

Han log mot Tammy, och hon visste precis vad leendet betydde. New Haven var inte långt ifrån New York.

Tammys far såg förvånad ut, som om han glömt bort att Gil också satt vid bordet, innan förvåningen ersattes av en fundersam min.

“Har du blivit accepterad till Yale?”

Han sa det som om han inte trodde på det, och Gil märkte det.

“Varför låter du så förvånad?”

Hans vackra ansikte hade ett spänt uttryck. Tammy visste precis vad han tänkte. Han visste att Edmund inte trodde han var bra nog för Yale, och det gjorde honom förbannad.

Edmund märkte det förstås.

“Jag blev bara lite fundersam över hur någon som du har tänkt studera vid Yale. Jag antar att du får ett stipendium?”

Gil nickade hopbitet.

Tammys mor blev deras räddande ängel. Euphemia var en mästare på att känna igen obekväma situationer och slätade alltid över dem med ett leende på läpparna. Nu reste hon sig upp, och klinkade med dessertskeden mot glaset.

“Jag ville bara påminna om morgondagens planer”, förkunnade hon.

Edmund vände tacksamt uppmärksamheten mot sin fru, medan Gil sammanbitet vände bort blicken.

“Som vanligt tar vi båten till Swanford för att fira min och Edmunds bröllopsdag”, fnittrade hon, och såg på Tammys far med tindrande ögon. “Alla ska med, och avfärd direkt efter frukost.”

George och Michael började genast ivrigt tala med Annas bröder om alla roliga saker man kunde göra. Pariserhjul, leksaksbutiker och den bästa glassen i hela Amerika, intygade de.

Gil mötte Tammys blick, och det pirrade i Tammys mage. Swanford var stort, och skulle innebära många chanser att smyga iväg från resten av Tammys familj.

Hon var så upptagen med att drömma om morgondagen, att hon inte märkte sättet Henry såg på henne och sedan reste sig från bordet utan ett ord.

Vädret var på deras sida dagen därpå. Inte ett endaste moln på himlen och en lätt bris rufflade om Tammy hår. Hon hade vaknat på morgonen med ett leende på läpparna - för hon älskade verkligen Swanford.

När hon var liten hade den lilla kustbyn varit en helt främmande värld av oändlig lycka, och hon kunde se i hennes bröders ansikte att de tyckte samma sak.

Solen kysste hennes bara axlar, och Tammy undrade om hon äntligen skulle lyckas få lite färg i ansiktet. Hon såg sig om och bara tog in den vackra dagen medan hon studerade den fina bilden hennes familj utgjorde. Blonda huvuden, och mer pengar i fickorna än vad en vanlig människa skulle hinna spendera under en livstid. Den amerikanska drömmen personifierad.

Och så fanns det de som inte riktigt passade in. Henrys morotsröda hår fick honom att sticka ut i vilken folkmassa som helst, och även om Gil liknade resten av Tammys familj, hade han ändå något speciellt över sig. Något som fick folks ögon att dröja kvar vid honom extra länge, bara för att hans skönhet skulle sjunka in.

Vackra, underbara Gil.

Hennes Gil.

Resten av dagen var han bara hennes, även om det kanske inte märktes. Men varje blick Gil gav henne gjorde henne svag i knäna, och då brydde hon sig inte om att Anna tog varje chans hon fick att hamna mellan dem.

Det kändes som om hon svävade på moln. Allting var så perfekt. Hennes bröder och kusiner sprang runt, yra av glädje. Hennes far och morbror drack öl tillsammans med några av Edmunds bekanta, och Tammys och Annas mammor drack vin och gick runt bland de pittoreska små butikerna. Men det bästa var då hon och Gil lyckades smita iväg från hennes familj, genom att låtsas som om de skulle besöka bokhandeln.

Istället letade de sig ner till piren, och att kyssa Gil medan solnedgången färgade havet orange, rött och rosa, var nog det lyckligaste ögonblicket i hela hennes liv.

Vägen tillbaka till deras ö var lång, eftersom Euphemia vägrat sätta sig i båten om inte Edmund, som var smått berusad, lovat att köra långsamt. Det var inte förrän deras båt slutligen lagt till vid deras brygga som Tammy kände hur äcklig hon kände sig efter att ha svettats halva dagen.

Gil ställde sig upp och sträckte på sig.

“Nu skulle det kännas bra med ett dopp.”

Anna instämde.

“Gud, vilken bra idé!”

Tvillingarna och Annas bröder, som nyss verkat utmattade, fick tillbaka all energi i ett ögonblick.

“Snälla mamma, visst kan vi väl följa med?”

Tammy visste inte vem som talade till vem. Hon hade varit så hög på känslan av eufori, att hon knappt lagt märke till hur tystlåten Henry varit under hela dagen. Men när hon vände sig om för att fråga Henry om han ville komma med och ta ett dopp, lade hon märke till hur nedlåten han såg ut.

“Tammy, jag tror vi borde prata. Ensamma”, sa han lågt.

Genast fick hon onda aningar. Hon hade en känsla av att det inte skulle vara en vanlig pratstund. Hon försäkrade de andra om att hon skulle vara tillbaka om en stund, och följde sedan efter Henry.

Först förstod hon inte alls vart han var på väg, innan det gick upp för Tammy att de var på väg till gästhuset. Hon ville påpeka att de redan var utom hörhåll från hennes familj, men Henry såg så målmedveten ut att hon inte vågade säga något.

Till slut steg de över tröskeln till det pittoreska gästhuset och Henry styrde stegen mot hans rum. Det var väldigt städigt, var det första Tammy kom att tänka på. Varenda pryl var på sin rätta plats, vilket var väldigt ovanligt jämfört med pojkar i hans ålder. Tammy var säker på att även Gils rum, hur ordentlig han än var, såg ut som ett bombnedslag. Det andra hon la märke till var hur få saker han hade upppackade. Det förvånade henne, att han under de tre veckorna han varit på deras ö inte hunnit packa upp.

Innan hon förstod, att han inte höll på att packa upp, utan packa ner. Han tänker väl inte...

“Jag ville berätta för dig först, Tamia. Jag har bestämt mig för att åka härifrån. Min mamma tar en båt från sin väninnas sommarställe, så kör vi tillbaka till New York.”

Hon visste inte vad hon skulle säga, vad hon borde säga.

“Tänker du verkligen åka?”

“Jag tror det. Min tid här har nått sitt slut, känns det som”, suckade Henry. “Och med det vår tid tillsammans.”

“Jag förstår inte. Du får stanna här ända tills slutet av sommaren. Ingenting behöver ta slut, inte än.”

Han såg på henne som om hon var ett litet barn, som man behövde tala långsamt och mjukt med för att hon skulle förstå.

“Det har redan tagit slut. Det har inte funnits något på ett bra tag, om det ens funnits något överhuvudtaget. Du och jag, Tamia - Det finns inget mellan oss. Ingen kärlek. I alla fall inte från dig.”

Hon försökte komma på något att säga, men inga ord räckte till. Hon förstod att det han sa var sant, men hon ville inte erkänna det.

“Och jag förlåter dig för att du förälskade dig i Gilbert. Jag vet inte hur er relation ser ut, ifall ni är tillsammans, ifall han också är förälskad, och helt ärligt har jag ingenting med det att göra. Jag vill bara att du ska veta att det är okej.”

Hon blundade och kände hur tårarna brände bakom ögonlocken. Hon ville inte möta hans blick, kunde inte hantera skammen.

“Snälla Tamia, Se på mig.”

Motvilligt gjorde hon det, och såg in i hans skiffergrå ögon.

“Hur länge har du vetat?”

Hon nästan viskade, rädd för att rösten inte skulle bära om hon försökte tala högre.

“Ett tag”, viskade han tillbaka. “Jag förstod att det var något mellan er första dagen jag kom hit, men det var inte förrän på sistone som jag förstod hur starka dina känslor var.”

“Förlåt”, snyftade hon.

Tårarna rann ner för hennes rosiga kinder.

“Jag lurade dig. Jag fick dig att tro att jag älskade dig... Jag trodde att jag älskade dig, men nu förstår jag... Jag är så ledsen, Henry.”

Han reste sig upp och kramade henne. Även om Tammy varit så hemsk mot honom, hatade han ändå inte henne. Han borde hata mig, tänkte hon. Han borde hata mig och säga åt mig att dra åt helvete. Men det gjorde han inte, och det gjorde allting mycket värre.

“Älskade du mig?” frågade hon plötsligt.

Snälla, låt det inte vara så.

Han log mot henne, men det fanns något ledsamt med hans leende, och hon förstod.

Nästa dag var Henry inte längre kvar på ön. Han lämnade Tammy med ett sorgset leende och vetskapen om att hon sårat honom. På något sätt var det värre än ifall han hade krossat hennes hjärta istället.

Tammys familj visste att något hänt mellan dem, men de valde att inte tala om det. Och kanske var det lika bra.

I tron om att Tammy höll på att gå igenom sin första break-up, hade Anna åtagit sig uppgiften att muntra upp henne. Hon sa att det var ‘hennes plikt som Tammys favoritkusin’ och det fick Tammy nästan att börja gråta.

De spenderade dagen på den norra sidan av ön, ostörda. Anna packade picknickmat och kärleksnoveller, och de låg på klipporna och solbadade. Anna talade skit om Henry - hon hade alltid trott att han var gay och att Tammy var alldeles för bra för honom - innan Tammy bad henne att sluta och då övergick hon till att tala om sitt eget liv istället, i hopp om att distrahera Tammy från hennes ‘brustna hjärta’. Hon gjorde inga försök att rätta till Annas missuppfattning, inte då det äntligen kändes som förut mellan dem, som det gjort för nio år sedan.

Som vanligt talade Anna om Gil. Hon berättade om deras planer för hösten, klagade över hur svårt det skulle vara med ett långdistansförhållande och hur hon funderade på ifall det var för sent för att ta ett sabbatsår.

Tammy satt där och lyssnade på hur Anna pratade om Gil. Hon verkade så kär i honom, visste inte om vad som pågick bakom hennes rygg.

I det ögonblicket hatade Tammy sig själv. Hon hatade hur naiv hon var, vilken hopplös romantiker hon var och hur hon var så desperat att bli omtyckt att hon inte brydde hur äckligt och smutsigt hon betedde sig, hur förkrossad Anna skulle bli om hon fick veta.

Men när de återvände till huset, och Gil mötte hennes blick från där han satt på verandatrappan, glömde hon bort allt. Han var det bästa som hade hänt henne. Med honom kände Tammy att hon betydde något, att hon inte bara var sitt efternamn och sin pappas pengar.

Och det räckte för att Tammy skulle trycka undan den krypande känslan av att det de gjorde var fel.

Dagen därpå fick Anna en briljant idé.

“Jag kommer med till Connecticut med dig”, utbrast hon lyckligt.

Tammy visste att hon inte borde tjuvlyssna, men något i sättet Anna ivrigt dragit iväg Gil från frukosten hade fått henne att smyga efter dem.

Hon kunde inte se Gils ansikte från där hon stod gömd bakom ett träd, men hans röst lät tveksam.

“Anna, du vet att jag tycker om dig och ditt sällskap mer än något annat, men du är ju på väg till UCLA i höst?”

Anna nästan snubblade över orden, så ivrig var hon.

“Äsch, sånt går ju att skjuta upp, förstår du. Jag kan följa med dig till New Haven det här året, innan jag börjar studera vid UCLA nästa höst. Min pappa kan fixa en lägenhet åt oss, och jag kan jobba på min blogg medan du pluggar. Det kommer att gå, jag lovar.”

Tammy visste att Gil var tvungen att skådespela, men det betydde inte att hon gillade hur han svarade henne med entusiasm i rösten och kysste henne. I en perfekt värld skulle jag vara den enda kvinnan han kysste, tänkte hon.

Samtidigt kände hon att det hopp som långsamt byggts upp under sommaren, hoppet om att de kunde vara tillsammans, började krympa ihop till en klump i halsen som gjorde det svårt att andas. Och hon visste att snart skulle klumpen kväva henne.

Men Gil räddade henne. Det var sen eftermiddag, och de låg på klipporna vid öns norra sida och lapade upp kvällssolen. Han läste för Tammy ur en bok med dikter - som Tammy låtsades vara intresserad av, för han såg så glad ut - när han samtidigt löste upp klumpen som tryckt på hennes lungor.

“Jag kommer göra slut med henne”, mumlade han.

Tammy, som hade hållit på att somna, satte sig käpprakt upp.

“Med Anna?”

“Vem annars? Jag tycker om dig, Tammy. Och nu då Anna har bestämt sig för att följa efter mig till Yale... Det måste ta slut med henne för att vi ska ha en chans att vara tillsammans i höst.”

Där och då var han så perfekt och vacker och Tammy ville inte göra något annat än att kyssa honom.

Så hon gjorde det.

En sista dag, det lovade de varandra. En sista dag där de bara kunde njuta av varandras sällskap, innan Gil slutligen skulle göra slut med Anna. Dagen skulle bli perfekt, bestämde Tammy. Den måste bli.

De hade planerat att åka till Swanford på förmiddagen. Tammy hade skaffat båtlicens det föregående året, och kunde köra familjens lilla motorbåt. Sedan skulle de spendera eftermiddagen vid sin kulle innan de tog ett midnattsdopp.

“Jag och Gil tänkte ta båten till Swanford”, nämnde hon vid frukosten.

Meningen var att bara hennes mamma skulle höra, men Anna var naturligtvis tvungen att lägga näsan i blöt.

“Ska ni till Swanford?”

“Det har kommit en ny bok till bokhandeln som vi är intresserade av”, förklarade Gil, en tillräckligt bra ursäkt.

Alla medlemmar i Tammys familj skyggade bort då det gällde litteratur.

Men Anna avskräcktes inte.

“Men vad bra! Jag har ju själv ett ärende i byn, så då kan jag ju följa med er!”

Tammy såg ingen anledning till varför det inte skulle gå, och gick motvilligt med på förslaget. Anna log förnöjt, och återgick till sin frukost.

“Jag kör”, utropade Anna och nappade åt sig båtnycklarna.

Tammy såg förvånat på henne. Hon visste att Anna hade båtlicens, men från det lilla hon hört om hennes turer till sjöss visste hon att Anna hatade att köra båt.

“Är du säker? Jag har inga problem med att köra.”

“Nej, det behövs inte. Jag fixar det”, sa Anna och log.

Tammy mötte Gils blick, och inga ord behövdes för att de skulle förstå vad den andre tänkte. Något stämde inte.

En olustig känsla präglade båtturen. Anna log bakom rodret, men leendet verkade inte äkta.

Efter en stund stannade båten. Tammy hann tänka det värsta och förbannade sig själv för att hon inte kollat att de haft tillräckligt med bensin, men Anna verkade alldeles för lugn för att det skulle vara fallet.

Hon sträckte på sig och tog ett djupt andetag. Sedan vände hon sig mot Tammy och Gil.

“Sådär. Nu kan ingen höra oss.”

Tammy hade en olustig känsla, och Gil såg inte heller helt bekväm ut.

“Anna, jag förstår inte vad du menar med det här”, sa han och svepte ut med handen. “Vi är mitt ute på havet. Vad är grejen? Har det hänt något?”

Det hade varit fel ord att använda, och det syntes på honom att han kom på det just efter han sagt det. Men det räckte för att Anna skulle släppa sin lugna fasad.

“Trodde ni verkligen att jag inte fattade vad ni höll på med? Jag visste, jag visste vad ni höll på med, era jävlar!”

Hennes blick var vild och flackade mellan Gil och Tammy, som om hon försökte bestämma sig för vem hon hatade mest.

“Du visste hur mycket jag älskade honom! Jag berättade för dig, gång på gång på gång! Jag bönade dig att inte ta honom ifrån mig, men du kunde inte låta bli! Du är så jävla patetisk, fattar du det? Du har allting, och ändå tycker du så jävla synd om dig själv. Fy fan, du äcklar mig!”

Tammys blod frös först till is, och brände sedan som eld i hennes ådror. Hennes kinder blev rosa av skammen hon kände medan det snurrade i hennes huvud. Hon visste hela tiden.

Dagen efter Henry rest iväg dök upp i hennes huvud. Anna, som försökt muntra upp henne, hade vetat att Tammy inte älskat sin pojkvän, och försökt hindra henne från att älska Gil. Anna, som hade bönat och bett om att Tammy inte skulle ta Gil ifrån henne. Anna, som visste att hennes försök inte hade fungerat.

Gils bleka ansikte var raka motsatsen till Annas, som var eldrött av ilska. Hon såg på Gil som om han vore djävulen.

“Hur kunde du välja henne framom mig? Jag är den bästa du någonsin haft! Ingen kommer nå upp till min nivå, och speciellt inte den där horan! Smutsig, det är vad hon är!”

Borta var alla spår av den Anna som varit avundsjuk på Tammy och hennes liv.

“Anna, du måste lugna ner dig”, försökte Gil.

“Våga inte ens!”

Annas vrede verkade inte ha ett slut. Hennes blick landade slutligen på Tammy, och vad hon såg i sin kusins ögon skrämde henne. Hon hade aldrig sett Anna så arg, så vild.

Allt gick för fort. I ena stunden stod Anna vid aktern, innan hon gick till attack mot Tammy. Kaos bröt ut. Tammy gjorde sitt bästa för att undvika Annas rivande händer, samtidigt som Gil gjorde sitt yttersta för att dra bort Anna.

“Fy fan för dig, din jävla hora!”

“Lägg av, satans bitch!”

“Anna, lugna ner dig!”

Sedan blev det tyst.

Det var inte meningen att det skulle sluta så.

Tammy knuffade Anna. Hon behövde få bort henne, få bort hennes vilda blick och vassa naglar. Men hon knuffade för hårt, och Anna föll baklänges ner i aktern på båten.

Fallet var inte särskilt farligt, i sig.

Om det inte varit för ankaret.

Fan. Fan, fan, helvete.

Anna låg helt stilla. Tammy hade väl inte knuffat henne så hårt, det kunde väl inte varit så farligt? Men hon gjorde inget, hon reste sig inte. Hon låg bara där.

Gil gick fram till Annas kropp, skakade på henne.

“Hallå? Anna, är du okej?”

Han vände på hennes kropp, och flämtade till. Tammy, som närmat sig för att se bättre, tjöt till av fasa. Blod. Så mycket blod.

Hennes blick for mellan Gils ansikte och Annas blodiga bakhuvud, försökte ta reda på vad som hänt.

“Ankaret”, viskade Gil, hans stiliga ansikte förvridet av chock.

Ankaret hade legat i änden av båten. Tammy hade knuffat Anna. Anna hade fallit. Och Annas bakhuvud hade genomborrats av ankaret.

Tammy gav ifrån sig en ljudlig snyftning.

“Är hon död? Snälla, snälla, säg att hon inte är död.”

Gil sa ingenting, och det bekräftade på något sätt det Tammy trodde. Anna var död, och Tammy hade dödat henne.

“Finns det något vi kan göra? Kan vi, kan vi ringa någon?”

Anna var död, och Tammy hade dödat henne.

“Snälla Gil, säg någonting!”

Tystnad.

“Vi måste ta oss tillbaka till ön!”

Ännu mer tystnad.

“Fan, vad fan, vad i helvete, vad i helvete har jag gjort?”

Ångesten tog över Tammy, och det kändes som om luften stulits ur hennes lungor. Hon flämtade efter syre, efter räddning, efter en chans att vrida tillbaka tiden. Hennes ögon var uppspärade i panik, hennes kinder rosiga och håret rufsigt då hon drog handen genom sina lockar gång på gång, i ett försök att stilla darrningarna i händerna. Hon hade nog aldrig sett mindre perfekt ut.

Till slut bröt Gil hans tystnad.

“Du har inte gjort någonting.”

Tammy var ganska säker på att hon liknade en gapande fisk, med stora ögon, blek i ansiktet och öppen mun.

“Vad fan menar du? Ska vi låtsas som om ingenting har hänt, att Anna inte är död!”

“Nej, Tammy, du förstår inte.” Gils röst lät plågad, som om det gjorde ont att tala. “Du har inte gjort någonting.”

Och då förstod Tammy. Nej nej nej nej nej.

“Nej, Gil, du får inte.” Hon kände sig matt, benen gav ut och hon föll till knäna i båten.

“Snälla, snälla Gil, du får inte ta skulden för det här.”

Hon grät, det visste hon, för hon kände hur hennes kinder blev blöta. Men hon kände ingenting, det kändes som hon blivit tom på insidan. Hon kunde kanske lära sig att leva med att ha dödat Anna, men att ta ifrån Gil hans liv, hans drömmar och planer? Hon kunde inte, klarade inte av att leva med två lik i garderoben.

Gil tog ett skakigt andetag, och brast i gråt.

“Jag måste, jag måste göra det här. Jag älskar dig, Tammy. Jag älskar dig, och inte Anna. Därför måste jag försöka göra något rätt.”

Det var för hemskt, för tragiskt för att Tammy skulle stå ut. Hon skrek och skrek tills hon tappade rösten, och sedan fortsatte hon att vädja till Gil.

“Vi kan säga att hon föll”, viskade hon mellan snyftningarna. “Att vi inte har gjort något.”

Gil skakade på huvudet.

“Vi kan inte. Vi kan inte göra så mot henne. Vi kan inte låtsas som om vi är oskyldiga längre.”

För de var inte oskyldiga. Det var Tammy som knuffat Anna, efter hon attackerat Tammy, efter Tammy hade varit tillsammans med Annas pojkvän.

Om det inte varit för dem, skulle Anna fortfarande vara vid liv.

Och då förstod Tammy, att Gil orimligtvis kunde leva vidare som vanligt. Det hade alltid varit han som känt mest skuld över vad de gjort mot Anna. Den kärlek han en gång känt för Anna, och hans kärlek han hade för Tammy, skulle få honom att slänga iväg sitt liv, medan hennes fortsatte som vanligt.

Den perfekta lösningen.

Där och då kände Tammy som om det hade varit bättre att vara död än levande.

Tammy kom inte ihåg så värst mycket efter att Anna dött. Hon mindes hur hon hade lyckats styra båten tillbaka till ön. Hon mindes hennes föräldrars ansikten innan de förstod vad som hade hänt. Hon mindes Annas mammas gråt, hur hennes morbror ringt efter polisen. Sedan blev det suddigt.

Gils rättegång gick över fort. Hon visste inte vilken dom han fått, eller ens vilket fängelse han skulle flyttas till. Trots att Tammy vittnade kunde hon inte komma ihåg en enda detalj.

Förutom då Gils ögon mötte hennes. Och det enda hon såg var en så stor sorg, att man kunde ha gått vilsen i den.

Yale tar inte emot mördare. Och inte samhället heller.

Det var tragiskt, tyckte alla. En så ung och vacker flicka, mördad av sin pojkvän, för det var så historien lät om man frågade någon utanför familjen. Pojken hade haft grova problem med att kontrollera sin ilska skvallrades det, rättsläkaren hade fastställt det då hon såg flickans hemska rivsår och blåmärken.

Ingenstans nämndes Tammy. Och vad hade hennes roll varit i det hela? En flicka, så desperat att bli älskad att hon gladeligen degraderat sig själv till en hemlighet, i tron om att det var det enda sättet att få vara sig själv. Men vem skulle tro henne om hon berättade sanningen, att Tamia Harrington, medlem i den perfekta familjen Harrington, var en usel lögnare och mördare?

Edmund muttrade då och då att den helvetiska pojken förstört deras somrar, deras ö, deras familj, men han blev alltid tystad av Euphemia.

Men det han sa var sant. Somrarna kändes inte som sommar mer, utan mer som en lång sömn. Anna hade varit underbar och hemsk och hennes blod hade fläckt den vita villan på sommarön.

Annas blod hade fläckt Tammy.

Familjen Harrington var perfekt. Fastän barnens kusin omkommit i en tragisk incident, fastän den äldsta dottern aldrig var sig lik igen, fastän de aldrig återvände till sin älskade sommarö, var de fortfarande perfekta. För det var så de var. Oavsett vad som hände dem, visade de aldrig svaghet.

Kanske ångrade Edmund Harrington hur han valt att leva sitt liv, hur han valt att uppfostra sin älskade, perfekta dotter. Kanske önskade Euphemia Harrington att hon aldrig hade gått med på att gifta sig med sin man.

Kanske hade de i sin ungdom hoppats att de skulle kunna skydda sig från den förbannelse som var efternamnet Harrington. Det som började med Edmunds bröders död, som slutade med Annas olycka. Sannerligen var det en förbannelse, en som alltid ledde till att blod spilldes.

Men likt ödet i de gamla grekiska myterna, gick det inte att ändra på förbannelsen som låg över familjen.

Den fantastiska, ofelbara, perfekta
familjen Harrington.

Tack!

Läsåret 2023–2024 har varit de långa texternas läsår! Många elever i Författarfröplantorna jobbar målmedvetet och idogt med egna, längre projekt. Några av dessa projekt finns med i denna antologi, andra ser vi fram emot att läsa senare då de färdigställts.

Temat för läsåret har varit ”identitet” och de flesta verk som vi behandlat under läsåret har på något sätt tangerat temat. Eleverna har bekantat sig med bildningsromaner från olika epoker, texter om konstnärsidentitet samt med texter som handlar om individens roll i samhället under olika tidsperioder samt i utopier/dystopier.

Ett stort och hjärtligt tack till alla elever för era förtrollande, ljuvliga och underbara texter och alla ögonöppnande, kloka och insiktsfulla samtal! Och ett varmt tack till alla vårdnadshavare för ypperligt samarbete!